

ASTRID LINDGREN

Pippi

LÅNGSTRUMP

ASTRID
LINDGREN
AKTIEBOLAG

ASTRID LINDGREN

Pippi

LÅNGSTRUMP

ASTRID
LINDGREN
AKTIEBOLAG

OceanofPDF.com

Astrid Lindgren

Pippi Långstrump

Illustrationer av
Ingrid Vang Nyman

OceanofPDF.com

Text: © Astrid Lindgren / Astrid Lindgren Aktiebolag 1945
Bild: © Ingrid Vang Nyman / Astrid Lindgren Aktiebolag
E-boksproduktion: [Axiell Media](#), 2019
ISBN 978-91-89-03500-3
Utgiven som e-bok av Astrid Lindgren Aktiebolag, Lidingö, 2019
Originalförlag Rabén & Sjögren
www.astridlindgren.se

OceanofPDF.com

Pippi flyttar in i Villa Villekulla

I utkanten av den lilla, lilla staden låg en gammal förfallen trädgård. I trädgården låg ett gammalt hus, och i huset bodde Pippi Långstrump. Hon var nio år och hon bodde där alldeles ensam. Ingen mamma eller pappa hade hon, och det var egentligen rätt skönt, för på det viset fanns det ingen som kunde säga till henne att hon skulle gå och lägga sig, just när hon hade som allra roligast, och ingen som kunde tvinga henne att äta fiskleverolja när hon hellre ville ha karameller.

En gång i tiden hade Pippi haft en pappa som hon tyckte förfärligt mycket om, ja, hon hade förstås haft en mamma också, men det var så länge sen så det kom hon inte alls ihåg. Mamman hade dött när Pippi bara var en liten, liten unge som låg i vaggan och skrek så förskräckligt att ingen kunde vara i närheten. Pippi trodde att hennes mamma nu satt uppe i himlen och kikade ner på sin flicka genom ett hål, och Pippi brukade ofta vinka upp till henne och säga:

”Var inte ängslig! Jag klarar mej alltid!”

Sin pappa hade Pippi inte glömt. Han var sjökapten och seglade på de stora haven, och Pippi hade seglat med honom på hans båt, ända tills pappan en gång under en storm blåste i sjön och försvann. Men Pippi var alldeles säker på att han en dag skulle komma tillbaka. Hon trodde inte alls att han hade drunknat. Hon trodde att han hade flutit i land på en söderhavsö och blivit kung över alla söderhavsborna och gick omkring med en gullkrona på huvudet hela dagarna.

”Min mamma är en ängel och min pappa är en söderhavskung, det är minsann inte alla barn som har så fina föräldrar”, brukade Pippi säga så förnöjt. ”Och när min pappa bara får bygga sej en båt, så kommer han och hämtar mej och då blir jag en söderhavsprinsessa. Hej hopp, vad det ska bli livat!”

Hennes pappa hade köpt det där gamla huset som låg i trädgården för många år sen. Han hade tänkt att han skulle bo där med Pippi när han blev gammal och inte orkade segla på haven längre. Men så hände ju det tråkiga

med att han blåste i sjön, och medan Pippi väntade på att han skulle komma tillbaka begav hon sig raka vägen hem till Villa Villekulla. Huset hette så. Det stod där möblerat och färdigt och väntade på henne. En vacker sommarkväll hade hon sagt adjö till alla matroserna på hennes pappas båt. De tyckte så mycket om Pippi, och Pippi tyckte så mycket om dem.

”Ajö, gossar”, sa Pippi och kysste dem allihop på pannan i tur och ordning. ”Var inte ängsliga för mej. Jag klarar mej alltid!”

Två saker tog hon med sig från båten. En liten apa som hette Herr Nilsson – den hade hon fått av sin pappa – och en stor kappsäck full med gullpengar. Matroserna stod vid relingen och tittade efter Pippi så länge de kunde se henne. Hon gick stadigt utan att vända sig om med Herr Nilsson på axeln och kappsäcken i näven.

”Ett märkvärdigt barn”, sa en av matroserna och torkade en tår ur ögat när Pippi försvann i fjärran.

Han hade rätt. Pippi var ett mycket märkvärdigt barn. Det allra märkvärdigaste med henne var att hon var så stark. Hon var så gruvligt stark att i hela världen fanns det ingen polis som var så stark som hon. Hon kunde lyfta en hel häst om hon ville. Och det ville hon. Hon hade en egen häst som hon hade köpt för en av sina många gullpengar samma dag hon kom hem till Villa Villekulla. Hon hade alltid längtat efter en egen häst. Och nu bodde han på verandan. Men när Pippi ville dricka sitt eftermiddagskaffe där lyfte hon utan vidare ut honom i trädgården.

Bredvid Villa Villekulla låg en annan trädgård och ett annat hus. I det huset bodde en pappa och en mamma med sina två små rara barn, en pojke och en flicka. Pojken hette Tommy och flickan Annika.

Det var två mycket snälla och väluppfostrade och lydiga barn. Aldrig bet Tommy på naglarna, alltid gjorde han det hans mamma bad honom. Annika bråkade inte när hon inte fick sin vilja fram, och hon var alltid mycket prydlig i små välstrukna bomullsklänningar som hon aktade sig noga för att smutsa ner. Tommy och Annika lekte så snällt med varandra i sin trädgård, men de hade ofta önskat sig en lekkamrat, och på den tiden då Pippi fortfarande seglade omkring på havet med sin pappa brukade de ibland stå och hänga vid staketet och säga till varandra:

”Så fånigt att ingen kan flytta in i det där huset! Någon skulle bo där, någon som hade barn.”

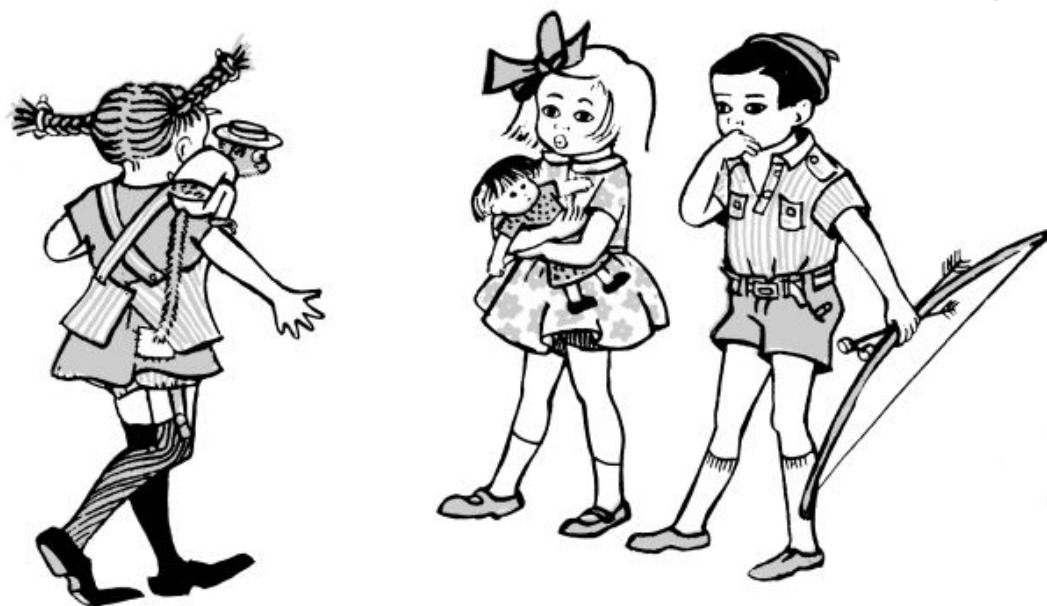
Den vackra sommarafton, då Pippi för första gången klev över tröskeln till Villa Villekulla, var Tommy och Annika inte hemma. De hade farit bort för att hälsa på sin mormor en vecka. De hade därför ingen aning om att någon hade flyttat in i grannvillan, och när de första dagen efter hemkomsten stod vid sin grind och tittade ut på gatan visste de fortfarande inte att det faktiskt fanns en lekkamrat så nära. Just som de stod där och undrade vad de skulle göra, och om det möjligen skulle hända något trevligt

den dan, eller om det skulle bli en sån där otrevlig dag när det inte fanns något att hitta på, just då öppnades grinden till Villa Villekulla och en liten flicka klev ut. Det var den märkvärdigaste flicka Tommy och Annika hade sett, och det var Pippi Långstrump som gick ut på morgonpromenad. Så här såg hon ut:

Hennes hår hade samma färg som en morot och var flätat i två hårda flätor som stod rätt ut. Hennes näsa hade samma fason som en mycket liten potatis, och den var alldeles prickig av fräknar. Under näsan satt en verkligen mycket bred mun med friska, vita tänder. Hennes klänning var rätt egendomlig. Pippi hade själv sytt den. Det var meningen att den skulle bli blå, men det blå tyget räckte inte, så Pippi fick lov att sy dit lite röda tygbitar här och där. På hennes långa, smala ben satt ett par långa strumpor, den ena brun och den andra svart. Och så hade hon ett par svarta skor som var precis dubbelt så långa som hennes fötter. De skorna hade hennes pappa köpt åt henne i Sydamerika, för att hon skulle ha lite att växa i, och Pippi ville aldrig ha några andra.

Vad som kom Tommy och Annika att särskilt spärra upp ögonen, det var apan som satt på den främmande flickans axel. Det var en liten markatta, klädd i blå byxor, gul jacka och vit halmhatt.

Pippi gick gatan fram. Hon gick med det ena benet på trottoaren och det andra i rännstenen. Tommy och Annika tittade efter henne så länge de kunde se henne. Om en stund kom hon tillbaka. Och nu gick hon baklänges. Det var för att hon skulle slippa vända sig om när hon gick hem. Då hon kom mitt för Tommys och Annikas grind stannade hon. Barnen tittade på varann under tystnad. Till sist sa Tommy:

”Varför gick du baklänges?”

”Varför jag gick baklänges?” sa Pippi. ”Lever vi inte i ett fritt land kanske? Får man inte gå hur man vill? Förresten ska jag säga dej, att i Egypten går alla människor på det viset, och ingen tycker att det är det minsta konstigt.”

”Hur vet du det?” frågade Tommy. ”Du har väl inte varit i Egypten.”

”Om jag har varit i Egypten! Jo, det kan du skriva opp att jag har. Jag har varit överallt på hela jordklotet och sett mycket konstigare saker än folk som går baklänges. Jag undrar vad du skulle ha sagt om jag hade gått på händerna som folk gör i Bortre Indien?”

”Nu ljuger du allt”, sa Tommy.

Pippi funderade ett ögonblick.

”Ja, du har rätt. Jag ljuger”, sa hon sorgset.

”Det är fult att ljuga”, sa Annika, som nu äntligen vågade öppna munnen.

”Ja, det är *mycket* fult att ljuga”, sa Pippi ännu mera sorgset. ”Men jag glömmer bort det då och då, förstår du. Och hur kan du egentligen begära att ett litet barn, som har en mamma som är en ängel och en pappa som är en söderhavskung och som själv har seglat på havet i hela sitt liv, ska kunna

tala sanning alltid? Och förresten”, sa hon och strålade upp över hela sitt fräkniga ansikte, ”jag ska säga er att i Kongo finns det inte en endaste människa som talar sanning. Dom ljuger hela dagarna. Börjar klockan sju på morgonen och håller på ända till solnedgången. Så att om jag skulle råka till att ljuga någon gång, så får ni försöka förlåta mej och komma ihåg att det bara beror på att jag har varit lite för länge i Kongo. Vi kan väl vara vänner ändå, säj?”

”Javisst”, sa Tommy och kände plötsligt att det här nog inte skulle bli en av de tråkiga dagarna.

”Varför skulle ni inte kunna äta frukost hos mej förresten?” undrade Pippi.

”Nä, som sagt var”, sa Tommy, ”varför skulle vi inte kunna göra det? Kom så går vi!”

”Ja”, sa Annika, ”nu mesamma!”

”Men först måste jag presentera er för Herr Nilsson”, sa Pippi. Och då tog den lilla apan av sig hatten och hälsade artigt.

Och så gick de in genom Villa Villekullas fallfärdiga trädgårdsgrind uppför grusgången som kantades av gamla mossbelupna träd, riktigt fina klätterträd såg det ut som, fram till villan och upp på verandan. Där stod hästen och mumsade havre ur en soppskål.

”Varför i all världen har du en häst på verandan?” frågade Tommy. Alla hästar han kände bodde i stall.

”Tja”, sa Pippi eftertänksamt. ”I köket skulle han bara gå i vägen. Och han trivs inte i salongen.”

Tommy och Annika klappade hästen, och sen fortsatte de in i huset. Ett kök fanns där och en salong och ett sovrum. Men det såg ut som om Pippi hade glömt fredagsstädningen den här veckan. Tommy och Annika tittade sig försiktigt omkring, ifall den där söderhavskungen skulle sitta i något hörn. De hade aldrig sett någon söderhavskung i hela sitt liv. Men ingen pappa syntes till och ingen mamma heller, och Annika frågade ängsligt:

”Bor du här alldeles ensam?”

”Visst inte”, sa Pippi. ”Herr Nilsson och hästen bor här ju också.”

”Ja men, jag menar, har du ingen mamma eller pappa här?”

”Nej, inte det minsta”, sa Pippi glatt.

”Men vem säger då till dej när du ska gå och lägga dej om kvällarna och sånt där?” frågade Annika.

”Det gör jag själv”, sa Pippi. ”Först säger jag till en gång helt vänligt, och om jag inte lyder då, så säger jag till en gång till på skarpen, och om jag ändå inte vill lyda, så blir det smörj, förstår ni.”

Helt och hållet förstod inte Tommy och Annika detta, men de tänkte att det kanske var ett bra sätt. Nu hade de emellertid kommit ut i köket, och Pippi skrek:

”Nu ska här bakas pannkakakas,
nu ska här vankas pannekankas,
nu ska här stekas pannekekas.”

Och så tog hon fram tre ägg och kastade dem högt upp i luften. Ett av äggen ramlade ner i huvudet på henne och gick sönder, så att äggulan rann långt ner i ögonen. Men de andra fångade hon skickligt i en kastrull där de gick i kras.

”Jag har alltid hört att äggula ska vara bra för håret”, sa Pippi och torkade sig i ögonen. ”Ni ska få se att det kommer att växa så det knakar. I Brasilien går förresten alla människor omkring med ägg i håret. Men så finns där heller inga flintskalliga. Det var bara en gång som det var en gubbe som var så tokig så han åt upp sina ägg i stället för att smörja dem i håret. Han blev också mycket riktigt flintskallig, och när han visade sej på gatorna blev det sån uppståndelse så radiopolisen fick lov att rycka ut.”

Medan hon talade hade Pippi behändigt plockat bort äggskalen ur kastrullen med fingrarna. Nu tog hon en badborste som hängde på väggen och började vispa pannkakssmet så att det stänkte kring väggarna. Till sist hällde hon det som var kvar i en pannkakslagg som stod på spisen. När pannkakan var färdiggräddad på ena sidan kastade hon den halvvägs upp i taket så att den vände sig i luften och fångade den sen på laggen igen. Och när den var färdig kastade hon den tvärs över köket direkt på en tallrik som stod på bordet.

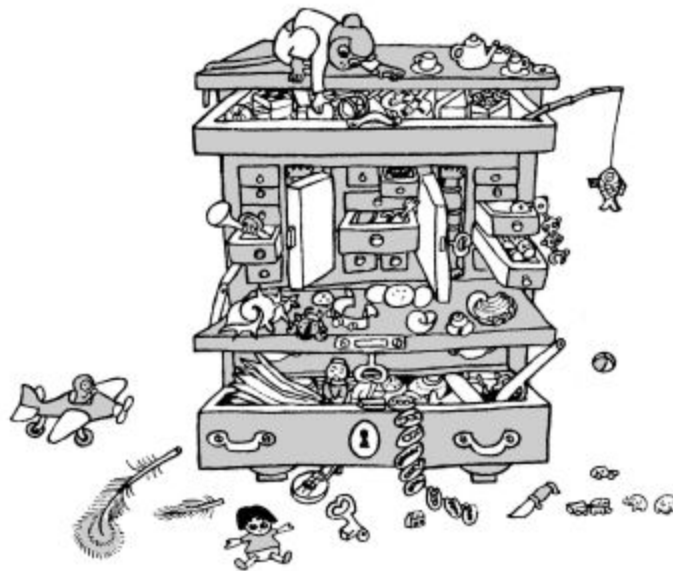

”Ät”, skrek hon, ”ät, innan den kallnar!”

Och Tommy och Annika åt och tyckte att det var mycket god pannkaka. Efteråt bjöd Pippi dem stiga in i salongen. Där fanns bara en möbel. Det var en stor, stor klaffbyrå med många små, små lådor. Pippi öppnade lådorna och visade Tommy och Annika alla de skatter hon hade förvarade där. Där fanns märkvärdiga fågelägg och konstiga snäckor och stenar, små fina askar, vackra silverspeglar, pärlhalsband och mycket annat som Pippi och hennes pappa hade köpt under sina resor runt jordklotet. Pippi gav sina nya lekkamrater var sin present till minne. Tommy fick en dolk med skimrande pärlemorskäft och Annika en liten ask vars lock var täckt med skära snäckor. Inuti asken låg en ring med en grön sten i.

”Om ni skulle ta och gå hem nu”, sa Pippi, ”så att ni kan komma tillbaka igen i morgon. För att om ni inte går hem så kan ni ju inte komma tillbaka. Och det vore synd.”

Det tyckte Tommy och Annika också. Och så gick de hem. Förbi hästen som hade ätit upp havren och ut genom grinden till Villa Villekulla. Herr Nilsson viftade med hatten när de gick.

Pippi är sakletare och råkar i slagsmål

Annika vaknade tidigt nästa morgon. Hon skuttade kvickt ur sängen och tassade bort till Tommy.

”Vakna, Tommy”, sa hon och ryckte honom i armen, ”vakna och låt oss gå till den skojiga flickan med dom stora skorna!”

Tommy blev med ens alldeles klarvaken.

”Jag visste när jag låg och sov att det skulle vara något roligt i dag, fast jag kom inte ihåg vad det var”, sa han och krängde av sig pyjamasjackan. Sen bar det av in i badrummet med dem båda två. De tvättade sig och borstade tänderna mycket fortare än vanligt, kläderna kom på hastigt och lustigt, och en hel timme tidigare än deras mamma hade väntat kom de åkande nerför ledstången från övervåningen och landade precis vid frukostbordet där de satte sig och ropade att de ville ha sin choklad nu medsamma.

”Vad ska det då bli av”, frågade deras mamma. ”Eftersom ni har så bråttom?”

”Vi ska gå till den nya flickan i huset bredvid”, sa Tommy.

”Vi kanske blir där hela dan”, sa Annika.

Just den morgonen höll Pippi på att baka pepparkakor. Hon hade gjort en jättestor deg och kavlat ut på köksgolvet.

”För vet du vad”, sa Pippi till sin lilla apa, ”vad förslår egentligen en baskkiva när man ska baka minst femhundra pepparkakor?”

Och där låg hon nu på golvet och tog ut pepparkakshjärtan för brinnande livet.

”Låt bli att kliva i degen, Herr Nilsson”, sa hon retligt, just som det ringde på dörren.

Pippi sprang och öppnade. Hon var vit som en mjölnare ända uppifrån och ner, och när hon hjärtligt skakade hand med Tommy och Annika kom det en hel sky av mjöl över dem.

”Så trevligt att ni tittade in”, sa hon och riste på förklädet så att det kom ett nytt mjölmoln. Tommy och Annika fick så mycket mjöl i halsen att de måste hosta.

”Vad håller du på med?” frågade Tommy.

”Ja, om jag säger att jag håller på att sota skorstenen så tror du mej inte ändå, så knipslug som du är”, sa Pippi. ”Faktum är att jag bakar. Men det ska snart vara avklarat. Ni kan sitta på vedlåren så länge.”

Pippi kunde arbeta fort hon! Tommy och Annika satt på vedlåren och såg på hur hon for fram över pepparkaksdegen och hur hon kastade kakorna på plåtarna och hur hon slungade plåtarna in i ugnen. De tyckte att det var nästan som på bio.

”Klart”, sa Pippi till sist och slängde igen ugnsluckan efter de sista plåtarna med ett brak.

”Vad ska vi göra nu?” undrade Tommy.

”Inte vet jag vad ni tänker göra”, sa Pippi. ”Men själv får jag inte ligga på latsidan. Jag är en sakletare nämligen, och då har man aldrig en ledig stund.”

”Vad för nåt sa du att du var?” frågade Annika.

”En sakletare.”

”Vad är det?” frågade Tommy.

”En som letar reda på saker vetja! Vad skulle det annars vara”, sa Pippi, medan hon sopade ihop allt mjöl som fanns på golvet till en liten hög. ”Hela världen är full med saker, och det behövs verkligen att någon letar reda på dom. Och det är just det som sakletare gör.”

”Vad då för saker?” undrade Annika.

”Å, allt möjligt”, sa Pippi, ”gullklimpar och strutsfjädrar och döa råttor och små, små muttrar och sånt där.”

Tommy och Annika tyckte att det lät rätt trevligt och ville gärna också bli sakletare, fast Tommy sa att han hoppades han skulle hitta en gullklimp och inte en liten, liten mutter.

”Vi får väl se vad det kan bli”, sa Pippi. ”Alltid hittar man något. Men nu får vi raska oss, så att det inte kommer några andra sakletare och plockar bort allt vad gullklimpar som finns här i trakten.”

Alla tre sakletarna gav sig i väg ut. De tyckte det var bäst att börja leta runt omkring villorna i omgivningen, för Pippi sa att även om det mycket väl kunde hända att man hittade en liten mutter långt inne i en skog, så fanns i alla fall de bästa sakerna nästan alltid där det bodde människor i närheten.

”Fast för all del”, sa hon. ”Jag har sett exempel på motsatsen också. Jag minns en gång när jag var ute och letade efter saker i Borneos djungler. Precis mitt inne i urskogen, där aldrig någon människa satt sin fot, vad tror ni jag hittade där? Jo, ett riktigt snyggt träben. Jag gav bort det sen åt en gubbe som var enbent, och han sa att ett sånt träben kunde inte köpas för pengar.”

Tommy och Annika tittade på Pippi för att riktigt se efter hur en sakletare skulle bära sig åt. Och Pippi sprang från den ena väggkanten till den andra, skyggade med handen över ögonen och letade och letade. Ibland kröp hon på knä och stack in handen mellan spjälorna i ett staket och sa besviket:

”Märkvärdigt! Jag tyckte *precis* att jag såg en gullklimp.”

”Får man verkligen ta allting som man hittar?” undrade Annika.

”Ja, allting som ligger på marken”, sa Pippi.

Ett stycke längre bort låg en gammal herre och sov i gröngräset utanför sin villa.

”Den där ligger på marken”, sa Pippi, ”och vi har hittat honom. Vi tar’n!”

Tommy och Annika blev alldeles förskräckta.

”Nej, nej, Pippi, vi kan inte ta en farbror, det går inte”, sa Tommy. ”Vad skulle vi med honom till förresten?”

”Vad vi skulle ha honom till? Den skulle man kunna ha till mycket. Vi kunde ha honom i en liten kaninbur i stället för en kanin och mata honom med maskrosblad. Men om ni inte vill så får det va’ för mej. Fast det retar mej att det kanske kommer nån annan sakletare och knycker honom.”

De gick vidare. Plötsligt gav Pippi till ett riktigt illtjut.

”Nä, nu har jag aldrig sett på maken”, skrek hon och plockade upp en gammal rostig plåtburk ur gräset. ”Ett sånt kap, ett sånt *kap!* Burkar kan man aldrig få för många av.”

Tommy tittade lite misstroget på burken och sa:

”Vad kan man ha den till?”

”O, den kan man ha till mycket”, sa Pippi. ”Ett sätt är att lägga kakor i den. Då blir det en sån där trevlig Burk Med Kakor. Ett annat sätt är att *inte* lägga kakor i den. Då blir det en Burk Utan Kakor, och det är visserligen inte riktigt lika trevligt, men det duger bra det också.”

Hon synade burken som verkligen var rätt rostig och dessutom hade ett hål i botten.

”Det ser närmast ut som om det här vore en Burk Utan Kakor”, sa hon eftertänksamt. ”Men man kan också tuta den över huvudet och leka att det

är mitt i natten.”

Och det gjorde hon. Med burken på huvudet vandrade hon fram genom villakvarteret som ett litet plåttorn, och hon stannade inte förrän hon ramlade på magen över ett stålträdsstängsel. Det brakade väldigt, när plåtburken slog emot marken.

”Där ser ni”, sa Pippi och tog av burken. ”Hade jag inte haft den här på mej, så hade jag trattat direkt på ansiktet och slagit mej fördärvad.”

”Ja men”, sa Annika, ”om du inte hade haft burken på dej så hade du aldrig snavat på stålträdsstängslet.”

Men innan hon hade hunnit tala till slut kom ett nytt tjut från Pippi som triumferande höll upp en tom trådrulle.

”Det tycks vara min lyckodag i dag”, sa hon. ”En sån liten söt, söt trådrulle att blåsa såpbubblor med eller hänga i ett snöre runt halsen och ha till halsband! Jag vill gå hem och göra det nu genast.”

Just då öppnades grinden till en villa i närheten och en pojke kom utrusande. Han såg rädd ut, och det var inte underligt, ty hack i häl efter honom kom fem stycken pojkar. De hade snart fått fatt honom och trängde honom in emot ett staket där allihop gick till anfall emot honom. Alla fem på en gång började boxa och slå honom. Han grät och höll upp armarna för ansiktet för att skydda sig.

”På'n, grabbar”, skrek den störste och kraftigaste av pojkarna, ”så att han aldrig törs visa sej mer på den här gatan!”

”O”, sa Annika, ”det är Ville som dom klår. Hur kan dom vara så elaka!”

”Det är den där otäcke Bengt. Han ska jämt slåss”, sa Tommy. ”Och fem mot en, vilka fegingar!”

Pippi gick fram till pojkarna och knackade Bengt i ryggen med pekfingret.

”Hallå där”, sa hon. ”Är det meningen att ni ska göra mos av lille Ville direkt, eftersom ni ger er på honom fem stycken på en gång?”

Bengt vände sig om och fick se en flicka som han aldrig hade träffat förr. En vilt främmande flicka som vågade peta på honom. Först bara gapade han en stund av ren förvåning, och sen drog ett brett flin över hans ansikte.

”Grabbar”, sa han, ”grabbar! Släpp Ville och ta er en titt på den här jäntan. Alla tiders jänta!”

Han slog sig på knäna och skrattade. Och på ett ögonblick hade de flockat sig omkring Pippi allihop, alla utom Ville som torkade sina tårar och försiktigt gick och ställde sig bredvid Tommy.

”Har ni sett sånt hår hon har! Rena rama brasan! Och såna skor”, fortsatte Bengt. ”Kan inte jag få låna en av dom? Jag skulle så gärna vilja ut och ro, och jag har ingen båt.”

Så tog han tag i Pippis ena fläta men släppte den hastigt och sa:

”Oj, jag brände mej!”

Och sen tog alla fem pojkarna i ring omkring Pippi och hoppade och skrek:

”Rödluvan, Rödluvan!”

Pippi stod mitt inne i ringen och log så vänligt. Bengt hade hoppats att hon skulle bli arg eller börja gråta, åtminstone borde hon se rädd ut. När inget hjälpte knuffade han till henne.

”Jag tycker inte du har något vidare fint sätt mot damer”, sa Pippi. Och så lyfte hon honom på sina starka armar högt upp i luften, och sen bar hon honom fram till en björk som växte där och hängde upp honom tvärs över en gren. Sen tog hon nästa pojke och hängde upp honom på en annan gren, och sen tog hon nästa och satte honom på grindstolpen utanför en villa, och sen tog hon nästa och kastade honom tvärs över ett staket så att han blev sittande i en blomsterrabatt i trädgården innanför. Och den sista av slagskämparna satte hon i en liten, liten leksakskärra som stod på vägen.

Sedan stod Pippi och Tommy och Annika och Ville och tittade på pojkarna ett slag, och pojkarna var alldeles stumma av häpnad. Och Pippi sa:

”Ni är feiga! Ni ger er på en ensam pojke fem stycken. Det är feigt. Och sen börjar ni knuffa en liten värnlös flicka också. Usch, så fult!”

”Kom nu, så går vi hem”, sa hon till Tommy och Annika. Och till Ville sa hon:

”Om dom försöker klå dej nån mer gång, så kan du säga till mej.”

Och till Bengt som satt uppe i trädet och inte vågade röra sig sa hon:

”Är det nåt mer du har att säga om mitt hår eller mina skor, så är det bäst du passar på nu innan jag går hem.”

Men Bengt hade inget mer att säga om Pippis skor och inte om hennes hår heller. Och då tog Pippi sin plåtburk i ena näven och trådrullen i den andra och gick därifrån följd av Tommy och Annika.

När de kom hem i Pippis trädgård sa Pippi:

”Kära hjärtanes, så förargligt! Här har jag hittat två så fina saker, och ni har inte fått något. Ni måste leta lite till. Tommy, varför tittar du inte i det där gamla trädet? Gamla träd brukar vara bland dom allra bästa ställena för en sakletare.”

Tommy sa att han trodde inte alls att Annika och han någonsin skulle hitta något, men för att göra Pippi till viljes stack han ner handen i en fördjupning i trädstammen.

”Nämen”, sa han alldeles häpen och drog upp handen. Och i nypan höll han en fin, fin anteckningsbok med läderpärm. I en särskild hylsa satt en liten silverpenna.

”Det var väl konstigt”, sa Tommy.

”Där ser du”, sa Pippi. ”Det finns inget så bra som att vara sakletare. Och det är bara underligt att det inte är fler som slår sej på jobbet. Snickare och skomakare och sotare och sånt där, det kan dom bli, men sakletare, nej pass, det duger inte åt dom!”

Och så sa hon till Annika:

”Varför tar du inte och känner nere i den där gamla stubben? Man hittar praktiskt taget alltid saker i gamla stubbar.”

Annika stack ner handen och fick nästan medsamma tag i ett rött korallhalsband. Och Tommy och hon stod bara och gapade en lång stund så häpna var de. Och de tänkte att hädanefter skulle de vara sakletare varenda dag.

Pippi hade varit uppe halva natten och kastat boll, och nu kände hon sig plötsligt sömnig.

”Jag tror jag måste gå och knyta mej ett slag”, sa hon. ”Kan ni inte följa med in och stoppa om mej?”

När Pippi satt på sängkanten och tog av sig skorna tittade hon eftertänksamt på dem och sa:

”Han skulle ut och ro, sa han, den där Bengt. Pysch!” Hon fnyste föraktfullt. ”Jag ska lära honom ro, jag! En annan gång!”

”Säj, Pippi”, sa Tommy vördnadsfullt, ”varför har du så stora skor?”

”För att kunna vicka med tårna, vetja”, svarade hon. Sen la hon sig att sova. Hon sov alltid med fötterna på huvudkudden och huvudet långt nere under täcket.

”Dom sover så i Guatemala”, försäkrade hon. ”Och det är det enda riktiga sättet att sova på. Och på så vis kan jag vicka med tårna när jag sover också.”

”Kan ni somna utan vaggång?” fortsatte hon. ”Jag måste alltid sjunga för mej en stund, annars får jag inte en blund i ögonen.”

Tommy och Annika hörde hur det brummade nere under täcket. Det var Pippi som sjöng sig till sömns. Tyst och försiktigt tassade de ut därifrån för

att inte störa henne. I dörren vände de sig om och kastade en sista blick bort mot sängen. De såg inget annat än Pippis fötter som vilade på kudden. Där låg hon och vickade eftertryckligt med tårna.

Och Tommy och Annika skuttade hem. Annika kramade hårt sitt korallhalsband i handen.

”Va’ konstigt i alla fall”, sa hon. ”Tommy, du tror väl inte ... tror du att Pippi hade lagt dit dom här sakerna på förhand?”

”Man vet inte”, sa Tommy. ”Man vet egentligen ingenting när det gäller Pippi.”

Pippi leker kull med poliser

I den lilla staden blev det snart allmänt bekant att en flickunge på nio år bodde ensam i Villa Villekulla. Stans tanter och farbröder tyckte inte alls att detta gick an. Alla barn måste ju ha någon som förmanade dem och alla barn måste gå i skolan och lära sig multiplikationstabellen. Och därför bestämde alla tanterna och farbröderna att den lilla flickan i Villa Villekulla genast måste sättas i ett barnhem.

En vacker eftermiddag hade Pippi bjudit Tommy och Annika till sig på kaffe och pepparkakor. Hon dukade kaffet på verandatrappan. Där var det så soligt och skönt, och alla blommorna i Pippis trädgård doftade. Herr Nilsson klättrade upp och ner på verandaräcket. Och då och då stack hästen fram nosen för att bli bjuden på en pepparkaka.

”Vad det ändå är härligt att leva”, sa Pippi och sträckte ut benen så långt hon kunde.

Just då kom det två poliser i full uniform in genom grinden.

”Oj”, sa Pippi. ”Jag måste ha min lyckodag i dag också. Poliser är det bästa jag vet. Näst rabarberkräm.”

Och hon gick emot poliserna med ansiktet strålande av förtjusning.

”Är det här den där flickan som har flyttat in i Villa Villekulla?” frågade den ene av poliserna.

”Tvärtom”, sa Pippi. ”Det här är en mycket liten moster som bor på tredje våningen i andra ändan av stan.”

Hon sa det bara för att hon ville skoja lite med poliserna. Men de tyckte inte alls att det var roligt. De sa att hon inte skulle försöka göra sig kvick. Och så berättade de att snälla människor där i stan hade ordnat så att hon skulle få plats i ett barnhem.

”Jag har redan plats i ett barnhem”, sa Pippi.

”Vad säger du, är det redan ordnat?” frågade den ene av poliserna. ”Var ligger det barnhemmet?”

”Här”, sa Pippi stolt. ”Jag är ett barn, och det här är mitt hem, alltså är det ett barnhem. Och plats har jag här, gott om plats.”

”Kära barn”, sa polisen och log, ”det där förstår du inte. Du måste komma på ett riktigt barnhem och få någon som ser till dej.”

”Får man ha hästar med sej på erat barnhem?” undrade Pippi.

”Nej, naturligtvis inte”, sa polisen.

”Det var väl det jag kunde tro”, sa Pippi dystert. ”Nå, men apor då?”

”Visst inte, det förstår du väl.”

”Jaha”, sa Pippi, ”då får ni allt skaffa er ungar till erat barnhem någon annanstans. Jag tänker inte flytta dit.”

”Ja, men förstår du inte att du måste gå i skolan”, sa polisen.

”Varför måste man gå i skolan?”

”För att lära sej saker och ting förstås.”

”Vad då för saker?” undrade Pippi.

”Allt möjligt”, sa polisen, ”en hel massa nyttiga saker, multiplikationstabellen till exempel.”

”Jag har klarat mej bra utan nån pluttifikationstabell i nio år”, sa Pippi.
”Och då går det nog i fortsättningen också.”

”Ja, men tänk så tråkigt det ska bli för dej att vara så okunnig. Tänk när du blir stor en gång, och någon kanske kommer och frågar dej vad huvudstaden i Portugal heter och du då inte kan svara.”

”Jag kan visst svara”, sa Pippi. ”Jag bara svarar så här: Om du är så förtvivlat angelägen att få veta vad huvudstaden i Portugal heter, så skriv för all del direkt till Portugal och fråga!”

”Ja, men tror du inte du skulle tycka det var tråkigt att du inte själv visste det?”

”Kan väl hända”, sa Pippi. ”Jag skulle väl ligga vaken ibland om kvällarna och undra och undra: Vad i all sin dar heter huvudstan i Portugal? Men man kan ju inte få ha roligt jämt”, sa Pippi och ställde sig på händerna ett tag. ”Förresten har jag vatt i Lissabon med min pappa”, fortsatte hon, där hon stod upp och ner, för hon kunde prata då också.

Men då sa en av poliserna att Pippi minsann inte skulle tro att hon fick göra som hon själv ville. Hon fick allt lov att följa med till barnhemmet och det tvärt ändå. Han gick emot henne och tog tag i armen på henne. Men Pippi gjorde sig hastigt lös, klappade till honom helt lätt och sa: ”Kull!” Och innan han hann blinka hade hon tagit ett skutt upp på verandaräcket. Med ett par tag var hon uppe på balkongen som låg över verandan. Poliserna hade inte lust att klättra efter samma väg. Därför rusade de in i huset och upp i övre våningen. Men när de kom ut på balkongen var Pippi redan halvvägs uppe på taket. Hon klättrade på takpannorna ungefär som om hon själv hade varit en apa. På ett ögonblick stod hon uppe på takåsen och hoppade behändigt upp på skorstenen. Nere på balkongen stod de bägge poliserna och rev sig i håret, och på gräsmattan stod Tommy och Annika och kikade upp på Pippi.

”Vad det är roligt att leka kull”, skrek Pippi. ”Och vad det var snällt av er att komma hit. Det är min lyckodag i dag också, det märks tydligt.”

När poliserna hade funderat en stund gick de och hämtade en stege som de reste mot ena husgaveln, och så klättrade de upp, den ena först och den andra sen, för att hämta ner Pippi. Men de såg nog litet rädda ut när de klev ut på takåsen och började balansera i riktning mot Pippi.

”Var inte rädda”, skrek Pippi. ”Det är inget farligt. Bara roligt.”

När poliserna kom på två stegs avstånd från Pippi skuttade hon raskt ner från skorstenen, och under skrik och skratt sprang hon längs takåsen bort till

den andra gaveln. Ett par meter från huset stod ett träd.

”Nu dyker jag”, skrek Pippi, och så hoppade hon rakt ner i trädets grönskande krona, hängde sig fast vid en gren, dinglede ett slag fram och tillbaka och lät sig sedan falla till marken. Och sen pilade hon i väg till den andra gaveln och tog bort stegen.

Poliserna hade sett en aning snopna ut när Pippi hoppade, men ändå mera snopna blev de när de hade balanserat sig tillbaka längs takåsen och skulle klättra nerför stegen. Först blev de förfärligt arga och skrek åt Pippi som stod nedanför och tittade på dem att hon genast skulle sätta dit stegen, annars skulle hon få se på annat.

”Varför är ni så arga?” sa Pippi förebrående. ”Vi leker ju bara kull, och då ska man väl vara vänner!”

Poliserna funderade en stund, och till sist sa den ene med förlägen röst:

”Äh, hör du, vill du inte vara hygglig och sätta hit stegen så vi kan komma ner?”

”Så klart att jag vill”, sa Pippi och satte ögonblickligen dit stegen. ”Och sen kan vi väl dricka kaffe och ha trevligt ihop.”

Men poliserna var minsann lömska, för så fort de hade kommit ner på marken rusade de på Pippi och skrek:

”Nu ska du få, din otäcka unge!”

Men då sa Pippi:

”Nej, nu har jag inte tid att leka längre. Fast skojigt är det, det medger jag.”

Och så tog hon ett kraftigt tag i bältet på båda poliserna och bar dem längs trädgårdsgången ut genom grinden och ut på vägen. Där satte hon ner dem, och det dröjde en lång stund innan de kom sig för att röra på sig.

”Vänta ett slag”, skrek Pippi och så sprang hon in i köket. Hon kom ut med ett par pepparkakshjärtan och sa vänligt:

”Vill ni smaka? Det gör väl inget att dom är lite brända.”

Sen gick hon tillbaka till Tommy och Annika som stod där med uppspärade ögon och bara förundrade sig. Och poliserna skyndade sig tillbaka till stan och sa till alla tanterna och farbröderna där att Pippi nog inte var riktigt lämplig på ett barnhem. De talade inte om att de hade varit uppe på taket. Och tanterna och farbröderna tyckte att det var väl bäst att låta Pippi få bo kvar i Villa Villekulla. Och om det var så att hon ville gå i skolan, så fick hon ordna den saken själv.

Men Pippi och Tommy och Annika hade en riktigt trevlig eftermiddag. De fortsatte det avbrutna kaffekalaset. Pippi körde i sig fjorton pepparkakor, och sen sa hon:

”Det där var inte vad jag menar med riktiga sortens poliser. Nähä! Alldeles för mycket prat om barnhem och pluttifikation och Lissabon.”

Efteråt lyfte hon ut hästen, och så red de på honom alla tre. Annika var först rädd och ville inte, men när hon såg hur roligt Tommy och Pippi hade

så fick Pippi lyfta upp henne på hästryggen också. Och hästen skumpade runt, runt i trädgården och Tommy sjöng: ”Här komma de svenske med buller och bång!”

När Tommy och Annika hade krupit till sängs den kvällen så sa Tommy:

”Annika, tycker du inte det är bra att Pippi har flyttat hit?”

”Så klart att jag tycker”, sa Annika.

”Jag minns inte ens en gång vad vi lekte förut, innan hon kom hit, minns du?”

”Tja, vi spelade krocket och sånt där”, sa Annika. ”Men det är liksom skojigare med Pippi, tycker jag. Och med hästar och sånt där!”

Pippi börjar skolan

Tommy och Annika gick naturligtvis i skolan. Varje morgon klockan åtta traskade de i väg hand i hand med skolböckerna under armen.

Vid den tiden höll Pippi för det mesta på att rykta sin häst eller klä på Herr Nilsson hans lilla kostym. Eller också tog hon sin morgongymnastik, vilket gick till så att hon ställde sig kapprak på golvet och gjorde 43 frivolter efter varann. Därefter brukade hon sätta sig på köksbordet och i allsköns ro dricka en stor kopp kaffe med ostsmörgås till.

Tommy och Annika tittade alltid så längtansfullt in mot Villa Villekulla när de strävade i väg till skolan. De skulle mycket hellre ha velat gå och leka med Pippi. Om åtminstone Pippi också hade gått i skolan så hade det väl någorlunda gått an.

”Tänk, så roligt vi kunde ha tillsammans när vi gick hem från skolan”, sa Tommy.

”Ja, när vi gick dit också”, trodde Annika.

Ju mer de tänkte på det, desto tråkigare tyckte de det var att inte Pippi gick i skolan, och till sist beslöt de att försöka övertala henne att börja.

”Du anar inte en sån snäll fröken vi har”, sa Tommy listigt till Pippi en eftermiddag, när han och Annika kom till Villa Villekulla efter att först ordentligt ha läst sina läxor.

”Om du visste vad det är roligt i skolan”, bedyrade Annika. ”Jag skulle bli tokig om jag inte fick gå.”

Pippi satt på en pall och höll på att tvätta fötterna i en balja. Hon sa inget, bara vickade till med tårna ett tag så att vattnet stänkte runt omkring.

”Man behöver inte vara där så fasligt länge”, fortsatte Tommy. ”Bara till klockan två.”

”Jaha, och så får man jullov och påsklov och sommarlov”, sa Annika.

Pippi bet sig eftertänksamt i stortån men satt fortfarande tyst. Plötsligt hävde hon beslutsamt ut allt vattnet på köksgolvet så att Herr Nilsson som satt ett stycke därifrån och lekte med en spegel fick sina byxor alldeles nerblöta.

”Det är orättvist”, sa Pippi strängt utan att bry sig om Herr Nilssons förtvivlan över de våta byxorna. ”Det är absolut orättvist! Jag tänker inte tåla det!”

”Vad då för nåt?” undrade Tommy.

”Om fyra månader är det jul, och då får ni jullov. Men jag, vad får jag?” Pippis röst lät sorgsen. ”Inget jullov, inte det allra minsta lilla jullov”, sa hon klagande. ”Här måste bli en ändring. I morgon börjar jag skolan.”

Tommy och Annika klappade händerna av förtjusning.

”Hurra! Då väntar vi på dej utanför våran port klockan åtta.”

”Nehej”, sa Pippi, ”så tidigt kan jag inte börja. Och förresten rider jag nog till skolan.”

Och det gjorde hon. Precis klockan tio dagen därpå lyfte hon ner sin häst från verandan, och en stund senare fick alla människor i den lilla staden brått att rusa till fönstren för att se vad det var för en häst som hade råkat i sken. Det vill säga de trodde att den hade råkat i sken. Men det hade den inte. Det var bara Pippi som hade lite bråttom att komma till skolan. I vildaste galopp sprängde hon in på skolgården, hoppade av hästen mitt i farten, band honom vid ett träd och slet upp dörren till skolsalen med ett brakande som kom Tommy och Annika och deras snälla klasskamrater att hoppa till i bänkarna.

”Hejsvejs”, hojtade Pippi och svängde sin stora hatt. ”Kommer jag lagom till pluttifikationen?”

Tommy och Annika hade berättat för sin fröken att det skulle komma en ny flicka som hette Pippi Långstrump. Och fröken hade också hört talas om Pippi i den lilla staden. Och eftersom hon var en mycket snäll och trevlig fröken hade hon beslutat att göra allt för att Pippi skulle trivas i skolan.

Pippi slängde sig ner på en ledig bänk utan att någon bad henne om det. Men fröken brydde sig inte om hennes vårdslösa sätt. Hon sa bara helt vänligt:

”Välkommen till skolan, lilla Pippi. Jag hoppas att du ska trivas och att du ska lära dej riktigt mycket.”

”Jaha, och jag hoppas att jag får jullov”, sa Pippi. ”Det är därför jag har kommit hit. Rättvisa framför allt!”

”Om du först skulle tala om för mej ditt fullständiga namn”, sa fröken, ”så ska jag skriva in dej i skolan.”

”Jag heter Pippilotta Viktualia Rullgardina Krusmynta Efraimdotter Långstrump, dotter till kapten Efraim Långstrump, fordom havens skräck,

numera söderhavskung. Pippi är egentligen bara mitt smeknamn, för pappa tyckte att Pippilotta var för långt att säga.”

”Jaså”, sa fröken, ”ja, då ska vi väl kalla dej Pippi vi också. Men om vi nu skulle ta och pröva dina kunskaper lite”, fortsatte hon. ”Du är ju stora flickan och kan väl redan en hel del. Vi kan kanske börja med räkning. Nå, Pippi, kan du säga mej hur mycket 7 och 5 blir tillsammans.”

Pippi såg på henne, förvånad och misslynt. Så sa hon:

”Ja, vet du det inte själv, så inte må du tro att jag tänker tala om det för dej!”

Alla barnen stirrade förfärade på Pippi. Och fröken förklarade för henne att på det viset fick man inte svara i skolan. Man skulle inte kalla fröken för ”du”, utan man skulle kalla fröken för ”fröken”.

”Förlåt så mycket”, sa Pippi ångerfullt. ”Det visste jag inte. Jag ska inte göra så mer.”

”Nej, det vill jag hoppas”, sa fröken. ”Och så ska jag tala om för dej att 7 och 5 blir 12.”

”Se där”, sa Pippi. ”Du visste det ju själv, vad frågar du för då? O, mitt nöt, nu sa jag ’du’ till dej igen. Förlåt”, sa hon och gav sig själv ett kraftigt nyp i örat.

Fröken beslöt att låtsas som ingenting. Hon fortsatte:

”Nå, Pippi, hur mycket tror du, att 8 och 4 blir?”

”Sisådär 67”, trodde Pippi.

”Visst inte”, sa fröken. ”8 och 4 blir 12.”

”Nä, min gumma lilla, nu går det för långt”, sa Pippi. ”Du sa själv alldeles nyss att det är 7 och 5 som blir 12. Nån ordning får det lova att vara även i en skola. Förresten, om du är så barnsligt förtjust i dom där dumheterna, varför sätter du dej inte för dej själv i en vrå och räknar och låter oss vara ifred så kan vi leka kull? Nej, men, nu sa jag ju ’du’ igen”, skrek hon förfärad. ”Kan du förlåta mej bara den här sista gången också så ska jag *försöka* komma ihåg mej lite bättre i fortsättningen?”

Fröken sa att hon skulle göra det. Men hon trodde inte det var någon idé att försöka lära Pippi någon mera räkning. Hon började fråga de andra barnen i stället.

”Kan Tommy svara mej på det här”, sa hon. ”Om Lisa har 7 äpplen och Axel har 9 äpplen, hur många äpplen har dom tillsammans?”

”Ja, säj det du, Tommy”, högg Pippi in. ”Och så kan du på samma gång svara mej på det här: Om Lisa får ont i magen och Axel ändå mera ont i

magen, vems är felet och var hade dom knyckt äpplena?”

Fröken försökte se ut som om hon inget hade hört och vände sig till Annika.

”Nu, Annika, ska du få ett exempel: Gustav var med sina kamrater på skolutflykt. Han hade en krona när han for, och 7 öre när han kom hem. Hur mycket hade han använt?”

”Javisst”, sa Pippi, ”och så vill jag veta varför han var så slösaktig, och om det var sockerdricka han köpte, och om han hade tvättat örona ordentligt innan han for hemifrån.”

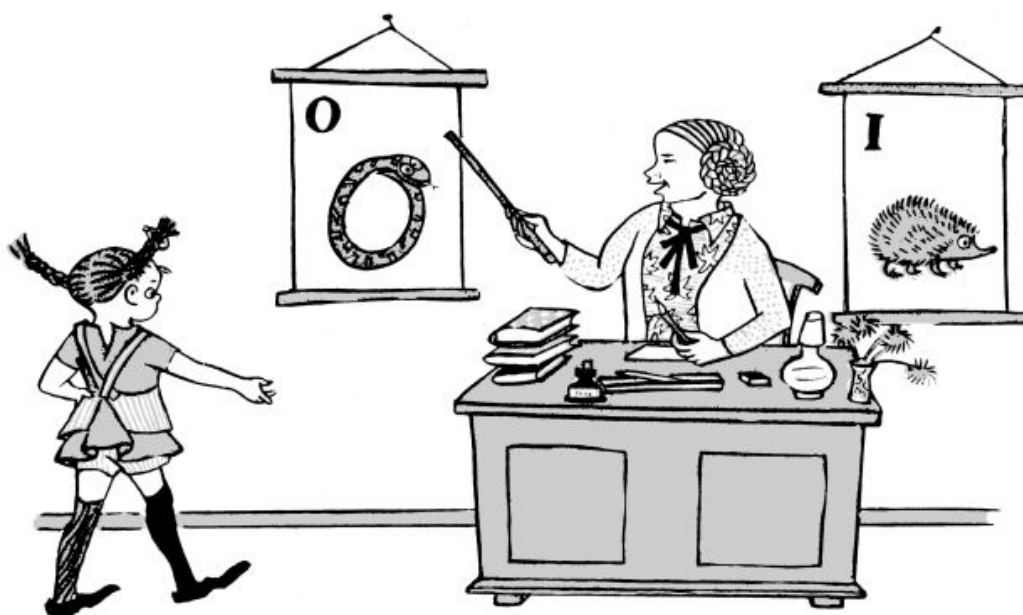
Fröken beslöt att överge räkningen helt och hållet. Hon trodde att Pippi kanske skulle tycka mera om att lära sig läsa. Därför tog hon fram en liten vacker plansch föreställande en igelkott. Framför igelkottens nos stod bokstaven ”i”.

”Nu, Pippi, ska du få se något roligt”, sa hon hurtigt. ”Du ser här en iiiiigelkott. Och den här bokstaven framför, den heter ’i’.”

”Å, det kan jag väl aldrig tro”, sa Pippi. ”Jag tycker det ser ut som ett rakt streck med en liten fluglort över. Men jag skulle bra gärna vilja veta vad igelkotten har med fluglorten att göra.”

Fröken tog fram nästa plansch som föreställde en orm och talade om för Pippi att bokstaven framför hette ”o”.

”På tal om ormar, ja”, sa Pippi, ”så ska jag väl aldrig glömma den gången när jag slogs med en jätteorm i Indien. Det var en sån gräslig orm så ni kan inte tro, fjorton meter lång var han och arg som ett bi, och varje dag åt han upp fem stycken indier och två små barn till efterrätt, och en gång kom han och ville ha mej till efterrätt, och han slingrade sej omkring mej – kratch – men ’man har väl seglat’, sa jag och slog honom i huvet – bom – och då väste han – uiuiuiuiitch – och så slog jag honom en gång till – bom – och – äpuh – så dog han, jäså, det där är bokstaven ’o’, högst märkvärdigt!”

Pippi måste hämta andan ett tag. Och fröken som nu började tycka att Pippi var ett bråkigt och besvärligt barn, föreslog att klassen skulle rita i stället. Säkert skulle Pippi sitta lugnt och stilla och rita tänkte fröken. Och hon plockade fram papper och pennor och delade ut bland barnen.

”Ni får rita vad ni vill”, sa hon, och så satte hon sig själv vid katedern och började rätta skrivböcker. Om en stund höjde hon blicken för att se hur det gick med ritningen. Då satt alla barnen och tittade på Pippi som låg på golvet och ritade av hjärtans lust.

”Ja, men Pippi”, sa fröken otåligt, ”varför ritas du inte på papperet?”

”Det har jag ritat fullt för länge sen, men inte får hela min häst rum på det där lilla fnuttiga papperet”, sa Pippi. ”Just nu håller jag på med frambenen, men när jag kommer till svansen får jag nog ge mej ut i korridoren.”

Fröken funderade ihärdigt en stund.

”Tänk, om vi i stället skulle ta och sjunga en liten sång”, föreslog hon.

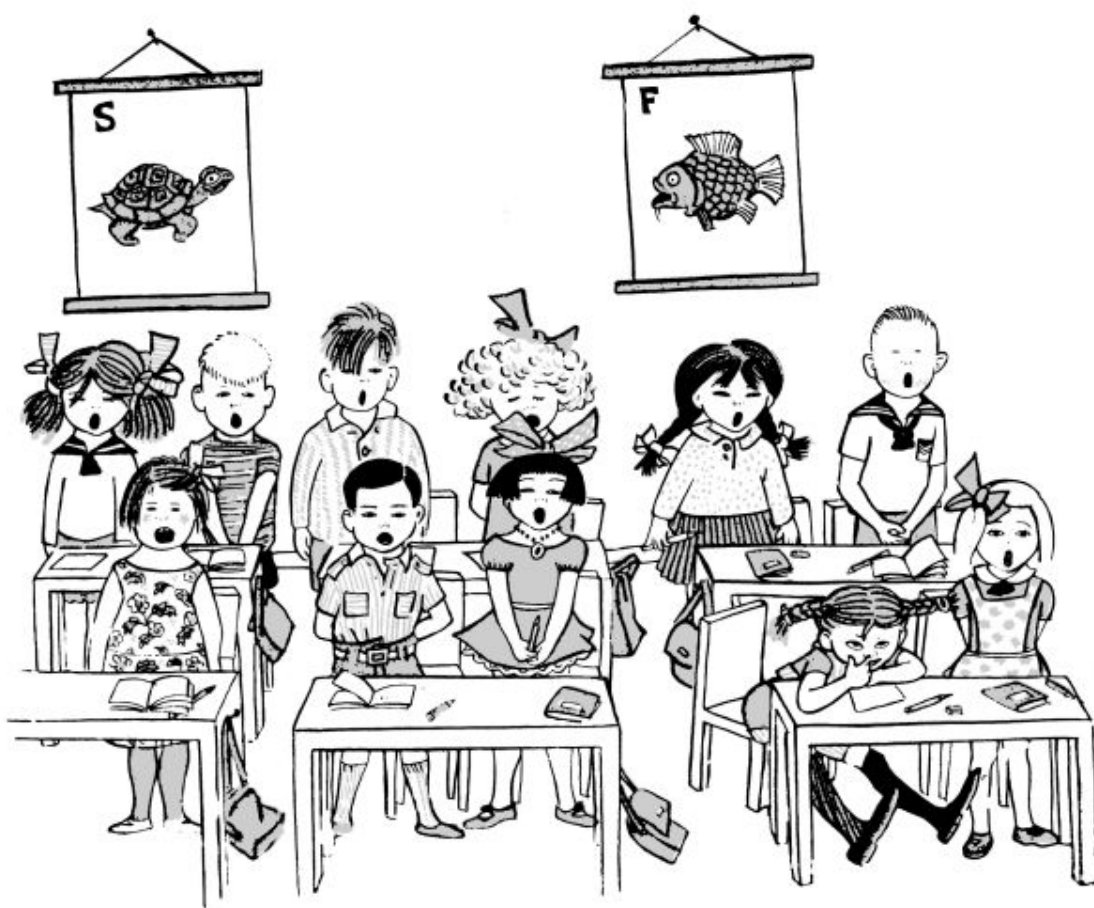
Alla barnen ställde sig upp vid bänkarna, alla utom Pippi, som låg kvar på golvet.

”Sjung ni, så vilar jag mej ett tag”, sa hon. ”För mycket lärdom kan knäcka den friskaste.”

Men nu var det absolut slut på frökens tålamod. Hon sa ifrån att alla barnen skulle gå ut på skolgården, för hon ville tala särskilt med Pippi.

När fröken och Pippi blev ensamma reste Pippi på sig och gick fram till katedern.

”Vet du vad”, sa hon, ”jag menar vet du vad, fröken, det var förfärligt roligt att komma hit och se hur ni har det. Men jag tror inte jag bryr mej om att gå i skolan mera. Det får bli som det kan med jullovet. Det är alldeles för mycket äpplen och igelkottar och ormar och sånt där. Jag blir precis yr i huvudet. Jag hoppas att du fröken inte blir ledsen för det.”

Men då sa fröken att hon visst blev ledsen, allra mest för att Pippi inte ville försöka uppföra sig ordentligt, och att ingen flicka som bar sig åt som Pippi kunde få gå i skolan, om hon också ville aldrig så gärna.

”Har jag uppfört mig illa?” sa Pippi mycket förvånad. ”Jamen, det visste jag inte själv”, sa hon och såg så sorgsen ut. Ingen kunde se så sorgsen ut som Pippi när hon var ledsen. Hon stod tyst en stund, och sen sa hon med darr på rösten:

”Du förstår, fröken, att när man har en mamma som är en ängel och en pappa som är söderhavskung och man själv har seglat på havet i hela sitt liv, så vet man inte riktigt hur man ska uppföra sej i skolan bland alla äpplen och igelkottar.”

Då sa fröken att hon förstod det och att hon inte var ledsen på Pippi längre, och att Pippi kanske kunde komma tillbaka till skolan, när hon blev lite äldre. Och då sa Pippi alldeles glädjestrålade:

”Jag tycker du är väldigt snäll, fröken. Och här ska du få, fröken!”

Ur fickan tog Pippi fram en liten fin guldklocka som hon la på katedern. Fröken sa att hon inte kunde ta emot en så dyrbar sak av Pippi, men då sa Pippi:

”Du måste! Annars kommer jag hit i morgon igen, och det skulle bli ett snyggt spektakel.”

Sen rusade Pippi ut på skolgården och tog ett språng upp på hästen. Alla barnen trängdes omkring henne för att klappa hästen och se hennes avfärd.

”Tacka vet jag skolorna i Argentina”, sa Pippi överlägset och tittade ner på barnen. ”Där skulle ni gå. Där börjar påsklovet tre dar efter jullovets slut, och när påsklovet är slut tar det tre dar tills det blir sommarlov. Sommarlovet slutar den första november, och sen har man förstås en dryg pärs tills jullovet börjar den elfte november. Men det får tas för man har i alla fall inga läxor. Det är strängt förbjudet att läsa läxor i Argentina. Det händer ibland att en eller annan argentinsk unge smyger sej in i en garderob och sitter där i hemlighet och läser läxor, men tröste honom om hans mamma får se det. Räkning har dom inte alls i skolorna där, och om det är nån unge som vet hur mycket 7 och 5 blir så får han stå i skamvrån hela dan, ifall han är så dum så han talar om det för fröken. Läsning har dom bara på fredagarna, och då bara ifall det finns några böcker att läsa i. Men det finns det aldrig.”

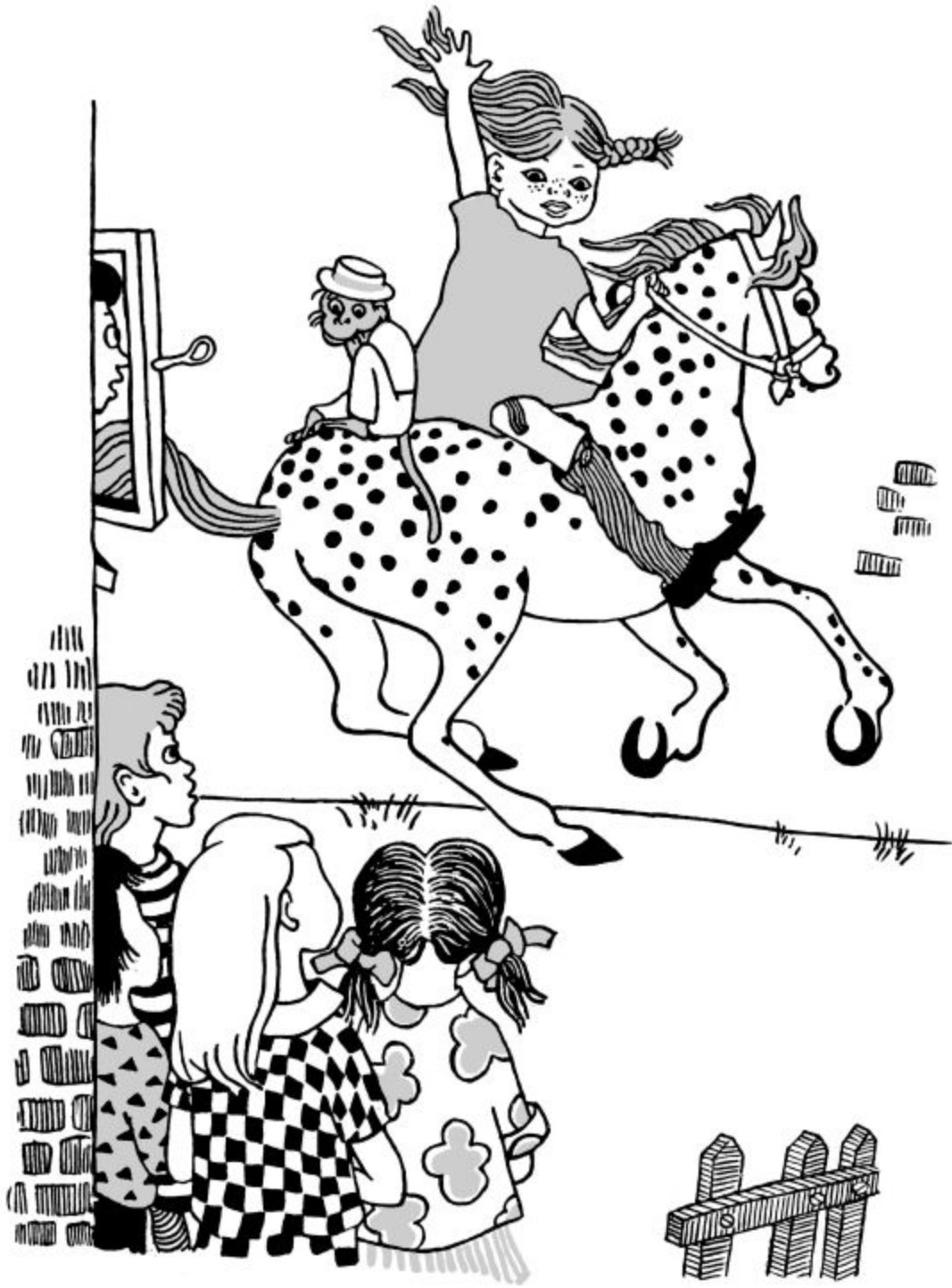
”Ja men, vad gör dom då i skolan?” undrade en liten pojke.

”Äter karameller”, sa Pippi bestämt. ”Det går ett långt rör från en karamellfabrik i närheten direkt in i skolsalen, och där forsar fram karameller hela dagarna, så barna har fullt upp att göra med att äta.”

”Ja, men vad gör lärarinnan då?” undrade en flicka.

”Plockar av papperet på karamellerna åt barna, dumming där”, sa Pippi.
”Du trodde väl inte att dom gjorde det själv? Sällan! Dom går inte i skolan
själv ens en gång. Dom skickar sin bror.”

Pippi svängde sin stora hatt.

”Hej med er, ungar”, skrek hon glatt. ”Nu ser ni inte mej på ett tag. Men kom alltid ihåg hur många äpplen Axel hade, annars blir ni olyckliga. Hahaha!”

Med ett klingande skratt red Pippi ut genom porten, så att småstenen yrde om hästhovarna och skolans fönsterrutor skallrade.

OceanofPDF.com

Pippi sitter på grind och klättrar i träd

Utanför Villa Villekulla satt Pippi, Tommy och Annika. Pippi satt på ena grindstolpen, Annika på den andra och Tommy satt på grinden. Det var en varm och vacker dag i slutet av augusti. Ett päronträd som växte alldeles intill grinden sträckte sina grenar så långt ner att barnen kunde sitta och plocka de godaste små gulröda augustipäron utan större besvär. De mumsade och åt och spottade päronskrottar ut på vägen.

Villa Villekulla låg just där den lilla staden slutade och landet började och där gatan övergick till landsväg. Folket i den lilla staden tyckte mycket om att promenera utåt Villekullahållet, för däråt låg stadens vackraste omgivningar.

Bäst som barnen satt där och åt päron kom en flicka gående på vägen från staden. När hon fick syn på barnen stannade hon och frågade:

”Har ni sett min pappa gå här förbi?”

”Mja”, sa Pippi. ”Hur såg han ut, hade han blå ögon?”

”Ja”, sa flickan.

”Lagom stor, inte för lång och inte för kort?”

”Ja”, sa flickan.

”Svart hatt och svarta skor?”

”Ja, just det”, sa flickan ivrigt.

”Nä, den har vi inte sett”, sa Pippi bestämt.

Flickan såg snopen ut och gick utan ett ord.

”Vänta lite”, skrek Pippi efter henne. ”Var han flintskallig?”

”Nej, det var han visst inte”, sa flickan ilsket.

”Tur för honom”, sa Pippi och spottade ut en päronskrott.

Flickan skyndade i väg, men då ropade Pippi:

”Hade han onaturligt stora öron som räckte ända ner till axlarna?”

”Nej”, sa flickan och vände sig häpen om. ”Du menar väl inte att du har sett en karl gå förbi med så stora öron?”

”Jag har aldrig sett nån som går med örona”, sa Pippi. ”Alla jag känner går med fötterna.”

”Äsch, vad du är dum, jag menar har du verkligen sett en karl som hade så stora öron?”

”Nä”, sa Pippi. ”Det finns ingen människa som har så stora öron. Det vore ju barockt. Hur skulle det se ut? Man *kan* inte ha så stora öron.”

”Åtminstone inte här i landet”, la hon till efter en tankfull paus. ”I Kina är det ju lite annorlunda. Jag såg en gång i Shanghai en kines. Hans öron var så stora så han kunde använda dom till slängkappa. När det regnade kröp han bara in under örona och hade det så varmt och skönt som helst. Fast örona hade det ju så lagom trevligt förstås. Om det var särskilt dåligt väder brukade han erbjuda sina vänner och bekanta att slå läger under hans öron. Där satt dom och sjöng sina sorgmodiga visor medan det ruskade över. De tyckte mycket om honom för hans örons skull. Hai Shang hette han. Ni skulle ha sett när Hai Shang sprang till sitt arbete om morgnarna! Han kom alltid sättande i sista minuten, för han tyckte så mycket om att sova länge om morgnarna, och ni kan inte tro vad det såg sött ut när han kom rusande med örona som två stora, gula segel bakom sej.”

Flickan hade hejdat sig och stod med gapande mun och hörde på Pippi. Och Tommy och Annika kom sig inte för att äta fler päron. De var fullt upptagna med att lyssna de också.

”Han hade fler barn än han kunde räkna, och den minsta hette Petter”, sa Pippi.

”Ja, men inte kan ett kinesbarn heta Petter”, invände Tommy.

”Det var just vad hans fru sa åt honom också. ’Inte kan ett kinesbarn heta Petter’, sa hon. Men Hai Shang var så förfärligt envis, och han sa att antingen skulle ungen heta Petter eller också ingenting alls. Och så satte han sig i ett hörn och drog örona över huvet och bara tjurade. Och då måste hans stackars fru ge med sej förstås, och ungen fick heta Petter.”

”Jaså”, sa Annika.

”Det var den leaste unge som fanns i hela Shanghai”, fortsatte Pippi. ”Kinkig med maten, så att mamman var rent olycklig. Ni vet väl att dom äter svalbon i Kina? Och där satt mamman med en hel tallrik full med svalbon och skulle mata honom. ’Så, lille Petter’, sa hon, ’nu tar vi ett svalbo för pappa!’ Men Petter bara knep ihop mun och ruskade på huvet. Till sist blev Hai Shang så arg så han sa att ingen ny mat skulle lagas åt Petter förrän han hade ätit ett svalbo för pappa. Och när Hai Shang hade

sagt en sak så blev det så. Samma svalbo åkte ut och in från köket från maj till oktober. Den fjortonde juli tiggde hans mamma, att hon skulle få ge Petter ett par köttbullar, men Hai Shang sa nej.”

”Dumheter”, sa flickan på vägen.

”Ja, det var just vad Hai Shang sa”, fortsatte Pippi. ”’Dumheter’, sa han. ’Det är klart att ungen kan äta svalboet om han bara låter bli att trilskas.’ Men Petter bara knep ihop mun hela tiden från maj till oktober.”

”Ja, men hur kunde han då leva?” sa Tommy häpet.

”Inte kunde han leva”, sa Pippi. ”Han dog. Av ren tjurskallighet. Den artonde oktober. Och begravdes den nittonde. Och den tjugonde kom en svala inflygande genom fönstret och la ägg i svalboet som stod på bordet. Så det kom till nytta i alla fall. Ingen skada skedd”, sa Pippi glatt. Sen tittade hon betänksamt på flickan som stod där och såg förbryllad ut.

”Vad du ser märkvärdig ut”, sa Pippi. ”Vad är det frågan om? Du tror väl inte att jag sitter här och ljuger? Vasa?! Bara säj ifrån i så fall”, sa Pippi hotfullt och kavlade upp ärmarna.

”Nej, för all del”, sa flickan förskräckt. ”Inte vill jag precis säja att du ljuger, men ...”

”Inte det”, sa Pippi. ”Men det är just det jag gör. Jag ljuger så tungan svartnar på mej, hör du inte det? Tror du verkligen att en unge kan leva utan mat från maj till oktober? För all del, visst vet jag att dom kan klara sej utan mat så där en tre, fyra månader gott och väl, men från maj till oktober, det är ju så dumt så. Det begriper du väl att det är lögn. Du får inte låta folk inbilla dej vad som helst.”

Då gick flickan därifrån och vände sig inte om fler gånger.

”Vad folk kan vara godtrogna”, sa Pippi till Tommy och Annika. ”Från maj till oktober, det är ju så dumt så!”

Så ropade hon efter flickan:

”Nä, vi har inte sett din pappa! Vi har inte sett *någon* flintskallig på hela dan i dag. Men i går gick det förbi sjutton stycken. Arm i arm!”

Pippis trädgård var verkligen förtjusande. Den var inte välskött, det var den inte, men där fanns härliga gräsmattor som aldrig klipptes och gamla rosenbuskar som var fulla av vita och gula och skära rosor, inte vidare fina visserligen, men de doftade ljuvligt. Rätt många fruktträd växte där också och – det bästa av allt – några uråldriga gamla ekar och almar som det gick utmärkt att klättra i.

I Tommys och Annikas trädgård var det dåligt beställt med klätterträden, och deras mamma var alltid så rädd, att de skulle ramla ner och slå sig. Därför hade de just inte klättrat så mycket i sin dar. Men nu sa Pippi:

”Om vi skulle ta och klättra upp i den där eken?”

Tommy skuttade ögonblickligen ner från grinden förtjust över förslaget. Annika var lite mera betänksam, men när hon såg att det var stora bulor på trädstammen som man kunde kliva på, tyckte hon också att det skulle vara roligt att försöka.

Ett par meter ovanför marken delade sig eken i två stammar, och där den delade sig var det precis som ett litet rum. Det dröjde inte länge förrän alla tre barnen satt där. Över deras huvuden bredde eken ut sin krona som ett grönt tak.

”Här skulle vi kunna dricka kaffe”, sa Pippi. ”Jag kilar in och kokar en skvätt.”

Tommy och Annika klappade i händerna och ropade bravo.

Det dröjde inte länge förrän Pippi hade kaffet färdigt. Och bullar hade hon bakat dagen förut. Hon ställde sig nedanför eken och började singla upp kaffekoppar. Tommy och Annika tog emot. Ibland var det eken som tog emot, så att två kaffekoppar gick sönder. Men Pippi sprang in efter nya. Sedan blev det bullarnas tur, och en lång stund yrde det i luften av bullar. De gick åtminstone inte sönder. Till sist klättrade Pippi upp med kaffekannen i ena handen, grädde hade hon i en flaska och socker i en liten ask.

Tommy och Annika tyckte att kaffe aldrig hade smakat så bra förr. De fick inte dricka kaffe i vardagslag, bara när de var bortbjudna. Och nu var de ju bortbjudna. Annika spillde ut lite kaffe i knäet. Det var först varmt och vått och sen blev det kallt och vått, men det gjorde ingenting, sa Annika.

När de var färdiga singlade Pippi ner kopparna på gräsmattan.

”Jag vill se hur pass hållbart porslin dom gör i våra dagar”, sa hon. En kopp och alla tre faten höll märkvärdigt nog. Och kaffekannen gick bara pipen av på.

Rätt som det var tog Pippi sig för att klättra lite högre upp i trädet.

”Har man sett på maken”, skrek hon plötsligt. ”Trädet är ihåligt!”

Det var ett stort hål rätt in i stammen som lövverket hade dolt för barnens blickar.

”O, får jag också klättra upp och titta?” sa Tommy. Men han fick inget svar. ”Pippi, var är du?” ropade han oroligt.

Då hörde de Pippis röst, men inte ovanifrån utan långt nerifrån. Det lät som om den kom från underjorden.

”Jag är inuti trädet. Det är ihåligt ända ner till marken. Om jag kikar ut genom en liten spricka kan jag se kaffekannen på gräset utanför.”

”O, hur ska du komma upp?” skrek Annika.

”Jag kommer aldrig upp”, sa Pippi. ”Jag ska stanna här, tills jag blir pensionerad. Och ni får kasta ner mat till mej genom hålet däruppe. Fem, sex gånger om dan.”

Annika började gråta.

”Varför sörja, varför klaga”, sa Pippi. ”Kom ner hit i stället ni också, så kan vi leka att vi försmäktar i en fängelsehåla.”

”Aldrig i livet”, sa Annika. För säkerhets skull klättrade hon ner ur trädet helt och hållet.

”Annika, jag ser dej genom springan”, skrek Pippi. ”Kliv inte på kaffekannen! Det är en gammal hygglig kaffekanna som aldrig gjort en människa någe’ förnär. Och den kan ju inte rå för, att den inte har nån pip längre.”

Annika gick fram till trädstammen, och genom en liten springa såg hon allra yttersta spetsen av Pippis pekfinger. Detta tröstade henne en hel del, men hon var fortfarande orolig.

”Pippi, kan du verkligen inte komma upp?” frågade hon.

Pippis pekfinger försvann, och det tog inte en minut förrän hennes ansikte stack ut genom hålet uppe i trädet.

”Kanske jag kan om jag riktigt försöker”, sa hon och höll undan lövverket med händerna.

”Går det så lätt att komma upp”, sa Tommy som fortfarande var kvar uppe i trädet, ”då vill jag också komma ner och försmäkta lite.”

”Nja”, sa Pippi, ”jag tror vi ska hämta en stege.”

Hon kravlade sig ut ur hålet och hasade raskt ner på marken. Sen sprang hon efter en stege, kånkade upp den i trädet och stack ner den genom hålet.

Tommy var vild på att få gå ner. Det var rätt besvärligt att klättra upp till hålet för det satt högt upp, men Tommy var modig. Inte heller var han rädd för att kliva in i den mörka trädstammen. Annika såg honom försvinna, och hon undrade mycket om hon skulle få se honom någon mer gång. Hon försökte kika in genom springan.

”Annika”, hörde hon Tommys röst. ”Du kan inte tro vad här är underbart. Du *måste* komma in här också. Det är inte ett dugg farligt när du har en stege att kliva på. Om du bara gör det en gång så vill du inte göra nåt annat sen.”

”Är det säkert?” sa Annika.

”Absolut”, sa Tommy.

Då klättrade Annika på skälvande ben upp i trädet igen, och Pippi hjälpte henne med den sista svåra biten. Hon ryggade tillbaka lite när hon såg hur mörkt det var inne i stammen. Men Pippi höll henne i handen och uppmuntrade henne.

”Var inte rädd, Annika”, hörde hon Tommy där nerifrån. ”Nu ser jag bena på dej, och jag ska nog ta emot dej om du skulle ramla.”

Men Annika ramlade inte utan kom lyckligt och väl ner till Tommy. Och om ett ögonblick kom Pippi efter.

”Är här inte kul?” sa Tommy.

Och det måste Annika medge att det var. Det var inte alls så mörkt som hon hade trott, för det föll in ljus genom springan. Annika gick dit och kontrollerade att hon också kunde se kaffekannen på gräset utanför.

”Det här ska vi ha till vårt gömställe”, sa Tommy. ”Ingen kan veta att vi finns här. Och om dom går här utanför och letar så kan vi se dom genom springan. Och då ska vi skratta.”

”Vi kan ha en liten pinne och sticka ut genom springan och killa dom med”, sa Pippi. ”Så tror dom att det spökar.”

Vid denna tanke blev barnen så glada så de omfamnade varandra alla tre. Då hörde de gong-gongen som ringde till middag hemma hos Tommy och

Annika.

”Va’ larvigt”, sa Tommy. ”Nu måste vi gå hem. Men vi kommer hit i morgon, så fort vi kommer från skolan.”

”Gör det”, sa Pippi.

Och så klättrade de uppför stegen, först Pippi, sen Annika och sist Tommy. Och så klättrade de ner ur trädet, först Pippi, sen Annika och sist Tommy.

OceanofPDF.com

Pippi ordnar en utflykt

”I dag ska vi inte gå i skolan”, sa Tommy till Pippi, ”för vi har skurlov.”
”Ha”, skrek Pippi. ”Återigen en orättvisa! Jag får minsann inget skurlov jag, fast det så väl skulle behövas. Titta bara så köksgolvet ser ut! Men förresten”, la hon till, ”när jag tänker rätt på saken så kan jag skura ändå utan lov. Och det tänker jag göra nu, skurlov eller inte. Jag skulle vilja se den som kan hindra mej! Sätt er på köksbordet ni, så är ni inte i vägen.”

Tommy och Annika kröp lydigt upp på bordet, och dit hoppade också Herr Nilsson som la sig att sova i Annikas knä.

Pippi värmde en stor kittel med vatten som hon sen utan krus hällde ut på köksgolvet. Därefter tog hon av sig sina stora skor och la dem ordentligt på brödfatet. Sedan band hon fast två skurborstar på sina nakna fötter, och så åkte hon skridskor över hela golvet så att det sa skvatt när hon plöjde fram genom vattnet.

”Jag borde nog ha blivit skridskoprinsessa”, sa hon och lyfte ena benet rakt upp i vädret, så att skurborsten på hennes vänstra fot slog sönder en bit av taklampan.

”Grace och behag har jag åtminstone”, fortsatte hon och tog ett raskt språng över en stol som stod i vägen för henne.

”Sisåja, nu är det nog rent”, sa hon till sist och tog av borstarna.

”Ska du inte torka golvet?” undrade Annika.

”Nä, det får soltorka”, sa Pippi. ”Jag tror inte det förkyler sej, bara det håller sej i rörelse.”

Tommy och Annika kravlade sig ner från bordet och klev över golvet så försiktigt de kunde för att inte blöta ner sig.

Ute sken solen från en knallblå himmel. Det var en sådan där strålande septemberdag när man får lust att gå i skogen. Pippi fick en idé.

”Tänk, om vi skulle ta Herr Nilsson med oss och ge oss av på en liten utflykt.”

”O ja”, ropade Tommy och Annika hänryckt.

”Spring hem och fråga eran mamma då”, sa Pippi, ”så gör jag i ordning matsäcken under tiden.”

Det tyckte Tommy och Annika var ett bra förslag. De rusade hem, och det dröjde inte länge förrän de var tillbaka. Då stod Pippi redan utanför grinden med Herr Nilsson på axeln, vandringsstav i den ena handen och en stor korg i den andra.

Barnen följde först landsvägen en bit, men vek sedan av in i en hage där en liten trevlig gångstig slingrade sig fram mellan björkar och hasselsnår. Så småningom kom de fram till en grind, och bakom grinden låg en ännu vackrare hage. Men mitt framför grinden hade en ko gått och ställt sig, och hon såg inte ut att vilja flytta på sig. Annika skrek åt henne, och Tommy gick modigt fram och försökte fösa bort henne, men hon rörde sig inte ur fläcken utan bara glodde på barnen med sina stora koögon. För att få ett slut på det hela satte Pippi ner korgen och gick fram och lyfte undan kon som förlägen lufsade bort mellan hasselbuskarna.

”Tänk att kor kan vara så tjuriga”, sa Pippi och hoppade jämfota över grinden. ”Och vad blir följderna? Att tjurarna blir koriga förstås! Det är verkligen ganska ruskigt att tänka på.”

”En sån vacker, vacker hage”, skrek Annika förtjust och klev på alla stenar hon såg. Tommy hade tagit med sig dolken som han fått av Pippi, och han skar vandringsstavar åt både sig och Annika. Han skar sig lite i tummen också, men det gjorde ingenting.

”Kanske man rentav borde plocka lite svamp”, sa Pippi och bröt av en vacker, röd flugsvamp. ”Jag undrar om det går att äta den”, fortsatte hon. ”I varje fall kan man inte dricka den, så mycket vet jag, och då har man inget annat att välja på än att äta den. Kanske det går!”

Hon bet ett stort stycke av svampen och svalde det.

”Det gick”, konstaterade hon förtjust. ”Jomen, den här ska vi minsann ta och stuva en annan gång”, sa hon och kastade svampen högt över trädtopparna.

”Vad har du i korgen, Pippi?” frågade Annika. ”Är det något gott?”

”Det säger jag inte för tusen kronor”, försäkrade Pippi. ”Först ska vi hitta reda på en bra plats där vi kan duka.”

Barnen började ivrigt leta efter en sådan plats. Annika hittade en stor, flat sten som hon tyckte var lämplig, men där kröp fullt av rödmyror, och ”dom vill jag inte sitta hos för dom är jag inte bekant med”, sa Pippi.

”Ja, och så bits dom”, sa Tommy.

”Gör dom?” sa Pippi. ”Bit igen då!”

Så fick Tommy syn på en liten glänta mellan ett par hasselbuskar, och där tyckte han att de skulle sätta sig.

”Nä du, där är inte tillräckligt soligt för att mina fräknar ska trivas”, sa Pippi. ”Och jag tycker det är så snyggt med fräknar.”

Ett stycke längre bort låg ett litet berg som det gick lätt och behändigt att klättra upp på. Och på berget fanns en liten solig avsats, precis som en balkong. Där satte de sig.

”Nu får ni blunda medan jag dukar upp”, sa Pippi. Tommy och Annika knep ihop ögonen så hårt de kunde, och de hörde hur Pippi öppnade korgen och prasslade med papper.

”Ett två nitton, nu får ni titta”, sa Pippi till sist.

Då tittade de. Och de skrek av förtjusning när de såg allt det goda som Pippi hade dukat fram på den kala berghällen. Där låg små goda smörgåsar med köttbullar och skinka, en hel trave pannkakor med socker på, flera stycken små bruna korvar och tre ananaspuddingar. För se Pippi hade lärt sig laga mat av kocken på hennes pappas båt.

”Oj, vad det är trevligt med skurlov”, sa Tommy med munnen full av pannkaka. ”Det skulle man ha alla dar.”

”Nä, vet du vad”, sa Pippi, ”så tokig är jag inte i att skura. Det är roligt, det är det visst det, men inte varje dag, det skulle bli tröttsamt.”

Till sist var barnen så mätta att de knappt kunde röra sig, och de satt stilla i solskenet och bara njöt.

”Jag undrar om det är svårt att flyga”, sa Pippi och tittade drömmande över avsatsens kant. Bergväggen stupade brant ner under dem och det var långt till marken.

”Ner skulle man nog kunna lära sej att flyga”, fortsatte hon. ”Det är säkert värre att flyga upp. Men man kunde ju börja med det lättaste sättet. Jag tror jag ska försöka!”

”Nej, Pippi”, skrek både Tommy och Annika, ”o, snälla Pippi, gör inte det!”

Men Pippi stod redan på kanten till bergstupet.

”Flyg, du fula fluga, flyg, och den fula flugan flög”, sa hon, och just när hon sa ”flög” lyfte hon armarna och klev rätt ut i luften. Efter en halv sekund hördes en duns. Det var Pippi som slog i marken. Tommy och Annika låg på magen och kikade förskräckta ner på henne. Pippi reste sig och borstade sig på knäna.

”Jag glömde flaxa”, sa hon glatt. ”Och så hade jag nog för mycket pannkaka i magen.”

Just i det ögonblicket kom barnen underfund med att Herr Nilsson var försvunnen. Han hade tydligen gett sig av på en alldeles egen liten utflykt. De kom ihåg att de hade sett honom sitta helt förnöjsamt och tugga sönder matsäckskorgen, men under Pippis flygövningar hade de glömt honom. Och nu var han borta.

Pippi blev så arg att hon kastade sin ena sko i en stor, djup vattenpöl.

”Man skulle aldrig ta några apor med sej när man går någonstans”, sa hon. ”Han *borde* ha fått stanna hemma och loppat hästen. Det hade varit rätt åt honom”, fortsatte hon och klev ut i pölen för att hämta skon. Vattnet räckte henne till midjan.

”Egentligen skulle man passa på och tvätta håret också”, sa Pippi och doppade ner huvudet under vattnet så länge att det började bubbla.

”Nå, då slapp man gå till hårfrisörskan den här gången”, fortsatte hon förnöjt när hon äntligen blev synlig igen. Hon klev upp ur pölen och satte på sig skon. Och så tågade de i väg för att leta efter Herr Nilsson.

”Hör ni, så det klafsar om mej när jag går”, skrattade Pippi. ”Det säger ’klafs, klafs’ om klänningen och ’kipp, kipp’ i skorna. Det är verkligen skojigt. Jag tycker du också borde försöka det”, sa hon till Annika som gick där så fin med ljusa silkelockar, skär klänning och små vita skinnskor.

”En annan gång”, sa den förståndiga Annika.

De gick vidare.

”Nog kan man väl bli arg på Herr Nilsson”, sa Pippi. ”Så där gör han alltid. Han sprang ifrån mej en gång i Surabaja också och tog plats som hembiträde hos en gammal änkefru. Det där sista var lögn förstås”, la hon till efter en paus.

Tommy föreslog att de skulle gå åt var sitt håll och leta. Annika var lite rädd av sig och ville först inte, men Tommy sa:

”Du är väl inte feg heller!”

En sådan försmädelse kunde Annika förstås inte tåla. Och så gick alla tre barnen åt var sitt håll.

Tommy tog vägen över en äng. Någon Herr Nilsson hittade han inte, men han hittade något annat. En tjur! Eller rättare sagt, tjuren hittade Tommy, och tjuren tyckte inte om Tommy, för det var en arg och alls inte barnkär tjur. Han kom rusande med sänkt huvud och ett ohyggligt bölande, och Tommy hävde upp ett förskräckelsens illtjut som hördes i hela skogen.

Pippi och Annika hörde det också och kom springande för att se vad Tommy menade med sitt tjut. Då hade tjuren redan hunnit få Tommy på hornen och kastade honom högt upp i luften.

”En sån oförståndig tjur”, sa Pippi till Annika som grät alldeles förtvivlat. ”Inte får man göra på det där viset. Han smutsar ju ner Tommys vita sjömanskostym. Jag måste gå och tala förstånd med dumtjuren.”

Och det gjorde hon. Hon sprang fram och ryckte honom i svansen.

”Förlåt att jag avbryter”, sa hon, och eftersom hon ryckte hårt vände sig tjuren om och fick se ett nytt barn som han också ville ta på hornen.

”Som sagt, förlåt att jag avbryter”, sa Pippi igen. ”Och förlåt att jag bryter av”, la hon till och bröt av det ena hornet på tjuren. ”Det är inte modernt med två horn i år”, sa hon. ”I år har alla bättre tjurar bara ett horn. Om ens något”, sa hon och bröt av det andra också.

Eftersom tjurar inte har någon känsel i hornen visste tjuren inte om att hans horn var borta. Han stängade friskt på ändå, och om det hade varit någon annan än Pippi så hade det nog bara blivit mos av den ungen.

”Hahaha, låt bli att kittla mej”, skrek Pippi. ”Du anar inte hur kittlig jag är. Haha, sluta, sluta, jag skrattar ihjäl mej!”

Men tjuren slutade inte, och till sist hoppade Pippi upp på hans rygg för att få en stunds lugn. Så vidare lugnt blev det förstås inte, för tjuren tyckte inte om att ha Pippi på ryggen. Han gjorde de allra värsta krumbukter för att få av henne, men hon bara knep åt benen och satt kvar. Tjuren rusade fram och tillbaka på ängen och bölade, så att det stod som en rök ur näsborrarna på honom. Pippi skrattade och skrek och vinkade åt Tommy och Annika som stod ett stycke därifrån darrande som asplöv. Tjuren snodde runt runt och försökte kasta av Pippi.

”Här dansar jag med lilla vännen min”, gnolade Pippi och satt kvar. Till sist blev tjuren så trött så han la sig ner på marken och önskade att det inte skulle finnas några barn i världen. Han hade förresten aldrig tyckt att det var särskilt nödvändigt med ungar.

”Tänkte du sova middag nu?” frågade Pippi artigt. ”Då ska jag inte störa.”

Hon steg ner från hans rygg och gick bort till Tommy och Annika. Tommy hade gråtit lite. Han hade ett sår på ena armen, men Annika hade virat om sin näsduk så det gjorde inte ont längre.

”O, Pippi”, ropade Annika full av upphetsning, när Pippi kom.

”Sch”, viskade Pippi. ”Väck inte tjuren! Han sover, och om vi väcker honom blir han bara kinkig.”

”Herr Nilsson, Herr Nilsson, var är du”, skrek hon i nästa minut med hög röst utan att bry sig om tjurens middagssömn. ”Vi måste gå hem.”

Och sannerligen, där satt Herr Nilsson uppkrupen i en tall. Han sög på svansen och såg ledsen ut. För en sån liten apa var det ju inte så roligt att bli lämnad ensam i skogen. Nu skuttade han ner från tallen och upp på Pippis axel, och han viftade med halmhatten som alltid när han var riktigt glad.

”Jaså, du hade inte blivit hembitråde den här gången”, sa Pippi och strök honom över ryggen. ”Äsch, det var ju lögn, var så sant”, tillade hon. ”Ja men, om det var sant kunde det ju inte vara lögn”, fortsatte hon sina funderingar. ”Ni ska få se att när allt kommer omkring, så har han kanske faktiskt varit hembitråde i Surabaja i alla fall! Och då vet jag vem som ska få göra köttbullarna hädanefter.”

Och så vandrade de hemåt. Pippi fortfarande med klafsande klänning och kippande skor. Tommy och Annika tyckte att de hade haft en underbar dag trots tjuren, och de sjöng en sång som de hade lärt sig i skolan. Det var egentligen en sommarvisa och nu var det ju snart höst, men de tyckte att den passade bra ändå.

”I sommarens soliga dagar
vi gå genom skogar och hagar,
på färdens besvär ingen klagar,
vi sjunga var vi gå. Hallå, hallå,
du som är ung
kom med och sjung
och sitt ej hemma slö och tung.
Vår sångartropp
den gångar opp
på kullens allra högsta topp.
I sommarens soliga dagar
vi sjunga var vi gå. Hallå, hallå!”

Pippi sjöng också, men hon hade inte riktigt samma ord, utan hon sjöng så här:

”I sommarens soliga dagar

jag går genom skogar och hagar,
gör ackurat som jag behagar,
och det klafsar, när jag går. Klafs på, klafs på!
Och i min sko,
där må ni tro,
det säger ömsom kipp och tjo,
för skon ä' blöt
och tjur'n ett nöt,
och jag, jag gillar risgrynsgröt.
I sommarens soliga dagar,
det klafsar, var jag går. Klafs på, klafs på!"

OceanofPDF.com

Pippi går på cirkus

Det hade kommit en cirkus till den lilla staden, och alla barn sprang till sina mammor och pappor och tiggde att få gå dit. Det gjorde också Tommy och Annika, och deras snälla pappa tog strax fram några sköna silverkronor och gav dem.

Med pengarna hårt tryckta i handen rusade de i väg till Pippi. Hon var på verandan hos hästen. Hon höll på att fläta hans svans i små flätor som hon prydde med röda rosetter.

”Det är hans födelsedag i dag, tror jag”, sa hon. ”Och därför måste han vara fin.”

”Pippi”, sa Tommy flämtande, för de hade sprungit så fort, ”Pippi, vill du gå med på cirkus?”

”Jag kan gå med på vad som helst”, sa Pippi, ”men om jag kan gå med på surkus vet jag inte, för jag vet inte vad surkus är för nånting. Gör det ont?”

”Vad du är tokig”, sa Tommy. ”Inte gör det ont! Det är ju skoj vetja! Hästar och pellejönsar och vackra damer som går på lina!”

”Men det kostar pengar”, sa Annika och öppnade sin lilla hand för att se efter att där fortfarande låg en stor blank tvåkrona och två femtioöringar.

”Jag är rik som ett troll”, sa Pippi, ”så nog kan jag köpa mej en surkus alltid. Fast det kommer att bli trångt om jag ska ha fler hästar. Pellejönsarna och dom vackra damerna kan jag nog trava in i mangelbon, men det där med hästarna blir värre.”

”Toker”, sa Tommy. ”Inte ska du köpa cirkusen inte. Det kostar pengar att gå dit och titta, förstår du väl.”

”Bevare mej”, skrek Pippi och knep ihop ögonen. ”Kostar det pengar att titta?! Och här går jag och glör hela dagarna! Vem vet hur mycket pengar jag har glott opp för redan!”

Så småningom öppnade hon försiktigt det ena ögat, och det rullade runt i huvudet på henne. ”Kosta vad det kosta vill”, sa hon, ”nu måste jag ta mej en titt!”

Till sist lyckades i alla fall Tommy och Annika förklara för Pippi vad cirkus var för något, och då gick Pippi och tog fram några gullpenningar ur sin kappsäck. Därpå satte hon på sig sin hatt som var stor som ett kvarnhjul och så traskade de i väg till cirkusen.

Fullt med folk trängdes utanför cirkustältet och framför biljettluckan var det lång kö. Men så småningom blev det Pippis tur. Hon stack in huvudet i luckan, glodde stint på den gamla rara damen som satt där, och sa:

”Hur mycket kostar det att titta på dej då?”

Men den gamla damen var från utlandet, så hon förstod inte vad Pippi menade, utan svarade:

”Lilla flicka, det koshtar fem kråner bå fersta blats och tre kråner bå antra blats och en kråne bå shtåblats.”

”Jaså”, sa Pippi, ”men då får du lova att du går på lina också.”

Nu ingrep Tommy och sa att Pippi skulle ha en andraplatsbiljett. Pippi räckte fram en gullpeng, och den gamla damen tittade misstroget på den. Hon bet i den också för att se att den var riktig. Till sist blev hon övertygad om att den verkligen var av guld, och Pippi fick sin biljett. Dessutom fick hon en hel massa silverpenningar tillbaka i växel.

”Vad ska jag med alla dom där små otäcka vita pengarna?” sa Pippi misslynt. ”Behåll dom vetja, så kan jag få titta på dej två gånger i stället. Bå shtåblats.”

Eftersom Pippi absolut inte ville ha några pengar tillbaka bytte damen ut hennes biljett mot en förstaplatsbiljett och gav också Tommy och Annika förstaplatsbiljetter utan att de behövde lämna några pengar alls. På det sättet kom Pippi, Tommy och Annika att sitta på några mycket fina, röda stolar alldeles intill manegen. Tommy och Annika vände sig om flera gånger för att vinka åt sina skolkamrater som satt mycket längre bort.

”Det var en underlig kåta det här”, sa Pippi och såg sig förvånad omkring. ”Men dom har spillt ut sågspån på golvet, ser jag. Inte för att jag är så noga på't, men det ser slarvigt ut, tycker jag.”

Tommy förklarade för Pippi att det var sågspån på golvet i alla cirkusar för hästarna att springa i.

På en estrad satt cirkusens musikkår som plötsligt började spela en dundrande marsch. Pippi klappade vilt i händerna och hoppade upp och ner i stolen av förtjusning.

”Kostar det att höra också, eller får man göra det gratis”, undrade hon.

Just då drogs skynket åt sidan från artistingången, och cirkusdirektören i svart frack och med piska i handen kom inspringande och med honom tio stycken vita hästar med röda plymer på huvudet.

Cirkusdirektören smällde med piskan, och hästarna sprang runt manegen. Så smällde direktören med piskan igen, och då ställde sig alla hästarna med frambenen uppe på barriären som omgav manegen. En av hästarna hade stannat alldeles framför barnens plats. Annika tyckte inte om att få en häst så nära inpå sig, så hon kröp bakåt i stolen så långt hon kunde. Men Pippi böjde sig fram, lyfte upp hästens framben och sa:

”Tjänare på dej! Jag kan hälsa så mycket från *min* häst. Han har också födelsedag i dag, fast han har rosetter i svansen i stället för på huvet.”

Som tur var släppte Pippi hästens fot innan cirkusdirektören klatschade med piskan nästa gång, för då hoppade alla hästarna ner från barriären och började springa igen.

När numret var slut bockade sig direktören artigt, och hästarna sprang ut. Ögonblicket därpå öppnade sig skynket igen för en bländvit häst, och på hans rygg stod en skön dam klädd i gröna silketrikåer. Hon hette Miss Carmencita, stod det i programmet.

Hästen travade runt i sågspånen, och Miss Carmencita stod där så lugn och log. Men då hände något. Just när hästen passerade Pippis plats kom något susande i luften, och det var ingen annan än Pippi själv. Och där stod hon nu på hästryggen bakom Miss Carmencita. Miss Carmencita blev först så häpen att hon nästan ramlade av hästen. Sedan blev hon arg. Hon började slå med händerna bakom sig för att få Pippi att hoppa av. Men det lyckades inte.

”Lugna ner dej ett par hekto”, sa Pippi. ”Det är väl inte bara du som ska ha roligt. En annan har väl också betalt, kan jag tro!”

Då ville Miss Carmencita själv hoppa av men det lyckades inte heller, för Pippi höll ett stadigt tag om magen på henne. Och då kunde alla människorna i cirkusen inte låta bli att skratta. Det såg så tokigt ut tyckte de, med den vackra Miss Carmencita fasthållen av en liten rödhårig unge som stod där på hästryggen med sina stora skor och såg ut som om hon aldrig hade gjort annat än uppträtt på cirkus.

Men cirkusdirektören skrattade inte. Han gjorde ett tecken åt sina rödklädda vaktmästare att springa fram och hejda hästen.

”Är numret redan slut?” sa Pippi besviken. ”Just när vi hade så skojigt!”
”Schtigga onge”, väste cirkusdirektören mellan tänderna, ”ge dej i väg!”
Pippi tittade bedrövat på honom.

”Vad nu då”, sa hon, ”varför är du arg på mej? Jag trodde det var meningen att vi skulle ha trevligt.”

Hon skuttade ner från hästen och gick och satte sig på sin plats. Men nu kom det två stycken stora vaktmästare för att kasta ut henne. De tog tag i henne och försökte lyfta henne.

Det gick inte. Pippi satt precis stilla, och det fanns inga möjligheter att rubba henne ur fläcken, fast de tog i så mycket de orkade. Och då ryckte de på axlarna och gick därifrån.

Under tiden hade nästa nummer börjat. Det var Miss Elvira som skulle gå på lina. Hon hade skär tyllkjol och en skär parasoll i handen. Med små nätta steg sprang hon ut på linan. Hon svängde med benen och gjorde alla

möjliga konster. Det såg så sött ut. Hon visade också att hon till och med kunde gå baklänges på den smala linan. Men när hon kom tillbaka till den lilla plattformen i ändan av linan och vände sig om, så stod Pippi där.

”Vad sa du nu då”, sa Pippi förtjust när hon såg Miss Elviras häpna min.

Miss Elvira sa ingenting alls utan hoppade ner från linan och kastade sig om halsen på cirkusdirektören som var hennes pappa. Och cirkusdirektören skickade om igen fram sina vaktmästare för att kasta ut Pippi. Den här gången skickade han fem.

Men då skrek alla människorna i cirkusen:

”Låt henne vara! Vi vill se den rödhåriga jäntan!”

Och så stampade de med fötterna och klappade i händerna.

Pippi sprang ut på linan. Och Miss Elviras konster var ingenting mot vad Pippi kunde. När hon kom ut mitt på linan sträckte hon ena benet rakt upp i vädret, och hennes stora sko bredde ut sig som ett tak över hennes huvud. Hon böjde lite på foten så att hon kom åt att kvilla sig bakom örat med den.

Cirkusdirektören var inte alls nöjd med att Pippi uppträdde på hans cirkus. Han ville bli av med henne. Och därför smög han sig fram och lossade på den mekanism, som höll linan spänd, och han trodde säkert att Pippi skulle ramla ner.

Men det gjorde inte Pippi. Hon satte linan i gungning i stället. Fram och tillbaka svängde linan. Pippi gungade fortare och fortare, och så – plötsligt – tog hon ett skutt ut i luften och hamnade direkt på cirkusdirektören. Han blev så rädd att han började springa.

”Det var mej en roliger häst”, sa Pippi. ”Men varför har du inga tofsar i håret?”

Nu tyckte Pippi det var dags att vända tillbaka till Tommy och Annika. Hon klev av cirkusdirektören och gick och satte sig, och så skulle nästa nummer börja. Det dröjde en stund, för cirkusdirektören måste först gå ut och dricka ett glas vatten och kamma sig i håret.

Men sedan kom han in, bugade sig för publiken och sa:

”Mine damer och mine herrar! Om ett ögonplick kommer ni att få schkåde alle tiders störste onderverk, den shtarkaste mannen i världen. Shtarke Adolf, som ännu ingen har besägrat. Var så god, mine damer och herrar, här kommer Shtarke Adolf!”

Och in i manegen klev en jättestor karl. Han var klädd i köttfärgade trikåer och hade ett leopardskinn om magen. Och han bugade sig för publiken och såg mycket belåten ut.

”Se pare vilka moschkler”, sa cirkusdirektören och klämde på Starke Adolfs arm, där musklerna svällde som klot under huden.

”Och nu, mine damer och herrar, nu kommer jag med min verklikt fine erbjutande! Vem bland eder vågar opptage en brottningskamp med Scharke Adolf, vem vågar fersöka besägra världens scharkeste man? Huntra kråner utpetales till den som kan besägra Scharke Adolf, huntra kråner, petänk det, mine damer och herrar! Var så goda! Vem träter fram?”

Ingen trädde fram.

”Vad sa han?” frågade Pippi. ”Och varför talar han arabiska?”

”Han sa att den som kan klå den där stora karlen ska få hundra kronor”, sa Tommy.

”Det kan jag”, sa Pippi. ”Men jag tycker det är synd att klå honom, för han ser snäll ut.”

”Nämen, det kan du väl ändå inte”, sa Annika. ”Det är ju världens starkaste karl!”

”Karl ja!” sa Pippi, ”men jag är världens starkaste flicka, betänk det!”

Under tiden höll Starke Adolf på med att lyfta stora järnklot och böja tjocka järnstänger på mitten för att visa hur stark han var.

”Nå, min herrskap”, skrek cirkusdirektören, ”är det verkliken ingen som önskar fertjäne huntra kråner, schkall jak verkliken vare tvungen att pehälle dem för mej själv?” sa han och viftade med hundralappen.

”Nej, det tycker jag *verkligen* inte”, sa Pippi och klev över barriären in på manegen.

Cirkusdirektören blev alldeles vild när han fick se henne.

”Gå, ferschwinn, jak vill inte se dej”, väste han.

”Varför ska du jämt vara så ovänlig?” sa Pippi förebrående. ”Jag vill ju bara slåss med Starke Adolf.”

”Det här är ingen blats fer skämtheter”, sa cirkusdirektören. ”Gå bårt, innan Scharke Adolf kan höre din unferskämthet!”

Men Pippi gick rakt förbi cirkusdirektören och fram till Starke Adolf. Hon tog tag i hans stora hand och skakade den hjärtligt.

”Nå, ska vi tampas ett slag, du och jag”, sa hon.

Starke Adolf tittade på henne och begrep ingenting.

”Om en minut sätter jag igång”, sa Pippi.

Och det gjorde hon. Hon tog ett ordentligt livtag på Starke Adolf, och innan någon visste hur det hade gått till hade hon lagt honom på mattan. Starke Adolf rusade upp alldeles röd i ansiktet.

”Heja, Pippi”, skrek Tommy och Annika. Det hörde alla människorna i cirkusen, och då skrek de ”Heja, Pippi”, de också. Cirkusdirektören satt på barriären och vred sina händer. Han var arg. Men Starke Adolf var ändå argare. Han hade inte i hela sitt liv varit med om någonting så förfärligt. Och nu skulle han minsann visa den där rödhåriga flickan vad Starke Adolf egentligen var för en karl. Han rusade på henne och tog ett livtag. Men Pippi stod fast som en klippa.

”Bättre kan du”, sa hon för att muntra upp honom. Men så bände hon sig lös ur hans grepp, och om ett ögonblick låg Starke Adolf på mattan igen. Pippi stod bredvid och väntade. Hon behövde inte vänta länge. Med ett vrål reste han sig och stormade emot henne igen.

”Tiddelipom och piddelidej”, sa Pippi.

Alla människorna i cirkusen stampade med fötterna och kastade sina mössor upp i taket och skrek: ”Heja Pippi!”

När Starke Adolf för tredje gången kom rusande lyfte Pippi honom högt i vädret och bar honom med raka armar runt i manegen. Därpå la hon honom om igen på mattan och höll honom fast där.

”Nu, lillgubben, tycker jag vi inte bryr oss om det här längre”, sa hon. ”Roligare än så här blir det i alla fall inte.”

”Pippi är segrare, Pippi är segrare”, skrek alla människorna i cirkusen. Starke Adolf slank ut det fortaste han kunde. Och cirkusdirektören blev tvungen att gå fram och räcka Pippi hundralappen, fast han såg ut som om han hellre skulle ha velat äta upp henne.

”Varsågod, min freken”, sa han, ”varsågod, huntra kråner!”

”Den där”, sa Pippi föraktfullt, ”vad ska jag med den där papperslappen till? Den kan du ta och steka sill i, om du vill!”

Så gick hon tillbaka till sin plats.

”Det var en långvarig surkus det här”, sa hon till Tommy och Annika. ”En liten tupplur kan aldrig skada. Men väck mej, om det är nåt mer jag behöver hjälpa till med.”

Och så la hon sig bakåt i stolen och somnade tvärt. Och där låg hon och snarkade, medan pellejönsar och svärdselukare och ormmänniskor visade sina konster för Tommy och Annika och alla de andra människorna i cirkusen.

”Men jag tycker i alla fall att Pippi var bäst”, viskade Tommy till Annika.

OceanofPDF.com

Pippi får besök av tjuvar

Efter Pippis uppträdande på cirkusen fanns det ingen människa i den lilla staden som inte visste hur rysligt stark hon var. Det stod till och med i tidningen om henne. Men människor som bodde på andra platser kände förstås inte till vem Pippi var.

En mörk höstkväll kom två luffare vandrande på vägen förbi Villa Villekulla. Luffarna var två ruskiga tjuvar som hade gett sig ut på vandring genom landet för att se om de kunde hitta något att knycka. De såg att det lyste i fönsterna på Villa Villekulla, och de bestämde sig för att gå in och be om en smörgås.

Pippi hade den kvällen tömt ut alla sina gullpengar på köksgolvet och satt och räknade dem. Hon kunde visserligen inte räkna något vidare, men hon gjorde det ändå ibland. För ordningens skull.

”... sjuttifem, sjuttisex, sjuttisju, sjuttiåtta, sjuttinio, sjuttitio, sjuttielva, sjuttitolv, sjuttitretton, sjuttisjutton ... usch, vad jag blir sjuttig i halsen! Det finns väl i all sin dar *några* andra nuffror i nuffreriet, javisst, nu minns jag, hundrafyra, tusen, det är minsann mycket pengar det”, sa Pippi.

Just då bultade det på dörren.

”Stig in eller stå kvar, hur ni behagar”, ropade Pippi. ”Jag trugar ingen!”

Dörren öppnades och de två luffarna kom in. Gissa om de gjorde stora ögon när de såg en liten rödhårig flicka sitta där alldeles ensam på golvet och räkna pengar!

”Är du ensam hemma?” frågade de listigt.

”Ingalunda”, sa Pippi. ”Herr Nilsson är också hemma.”

Tjuvarna kunde ju inte gärna veta att Herr Nilsson var en liten apa som just låg och sov i sin grönmålade säng med ett docktäcke över magen. De trodde att det var husets herre som hette Nilsson, och de blinkade menande åt varandra.

”Vi kan komma tillbaka lite senare”, menade de med den blinkningen, men till Pippi sa de:

”Ja, vi gick bara in för att fråga vad klockan är.”

De var så ivriga att de inte tänkte på någon smörgås mera.

”Stora, starka karlar som inte vet vad klockan är”, sa Pippi. ”Vad har ni egentligen fått för slags uppfostran? Klockan är en liten rund manick som säger tick tack och som går och går och aldrig kommer till dörren. Kan ni fler gåtor, så bara kör fram med dom”, sa Pippi uppmuntrande.

Luffarna trodde att Pippi var för liten att förstå sig på klockan, så de vände utan ett ord och gick ut igen.

”Jag begär inte att ni ska säga ’tack’”, skrek Pippi efter dem, ”men ni kunde åtminstone kosta på er att säga ’tick’. Ni har ju inte vanligt klockvett! Men för all del, far i frid”, sa Pippi och återgick till sina pengar.

Väl utkomna gnuggade luffarna händerna av förtjusning.

”Såg du så mycket pengar! Milda makter!” sa den ene.

”Ja, ibland har man tur”, sa den andre. ”Det enda vi behöver göra är att vänta tills flickungen och den där Nilsson har somnat. Sen smyger vi oss in och lägger vantarna på alltihop.”

De satte sig under en ek i trädgården för att vänta. Det föll ett strilande regn och de var mycket hungriga, så det var egentligen rätt otrevligt, men tanken på de många pengarna höll dem på gott humör ändå.

I alla villor släcktes ljusen undan för undan, men i Villa Villekulla lyste det fortfarande. Pippi höll nämligen på att lära sig dansa schottis, och hon ville inte gå och lägga sig förrän hon var säker på att hon verkligen kunde. Till sist blev det i alla fall mörkt i Villa Villekullas fönster också.

Luffarna väntade en god stund till för att vara säkra på att Herr Nilsson skulle ha somnat. Men till sist smög de sig fram till köksingången och beredde sig att försöka öppna dörren med sina inbrottsverktyg. Den ene av dem – han hette Blom förresten – kom emellertid av en ren händelse att känna på dörren. Och den var inte låst.

”Tror du folk är kloka”, viskade han till sin kamrat. ”Dörren är ju öppen, vetja!”

”Så mycket bättre för oss”, svarade kamraten, en svarthårig karl som kallades Dunder-Karlsson av dem som kände honom.

Dunder-Karlsson tände sin ficklampa, och så smög de sig in i köket. Där fanns ingen. I rummet bredvid hade Pippi sin sovplats, och där stod också Herr Nilssons lilla docksäng.

Dunder-Karlsson öppnade dörren och kikade försiktigt in. Det var lugnt och tyst, och han lät sin ficklampa spela runt rummet. När ljusstrålen träffade Pippis säng såg de båda luffarna till sin häpnad ingenting annat än ett par fötter som vilade på huvudkudden. Pippi hade som vanligt huvudet under täcket nere vid fotändan av sängen.

”Det måste vara flickungen”, viskade Dunder-Karlsson till Blom. ”Och hon sover nog ordentligt. Men var nästan är Nilsson, tror du?”

”Herr Nilsson, om jag får be”, hördes Pippis lugna röst under täcket. ”Herr Nilsson ligger i den lilla gröna docksängen.”

Luffarna blev så förskräckta att de höll på att rusa ut omedelbart. Men så kom de att tänka på vad Pippi hade sagt. Att Herr Nilsson låg i docksängen. I ficklampan sken fick de också syn på docksängen och den lilla apan som låg i den. Dunder-Karlsson kunde inte låta bli att skratta.

”Blom”, sa han, ”Herr Nilsson är en apa, hahaha!”

”Ja, vad trodde du han var”, hördes Pippis lugna röst under täcket. ”En gräsklippningsmaskin?”

”Är inte din mamma och pappa hemma?” frågade Blom.

”Nä”, sa Pippi. ”Dom är borta! Alldeles borta!”

Dunder-Karlsson och Blom blev så förtjusta att de skrockade.

”Hör du, min flicka lilla”, sa Dunder-Karlsson. ”Kom fram så får vi prata med dej!”

”Nä, jag sover”, sa Pippi. ”Är det frågan om gåtor igen? För i så fall kan ni först gissa den här: Vad är det för en klocka som går och går och aldrig kommer till dörren?”

Men nu tog Blom helt resolut och lyfte täcket av Pippi.

”Kan du dansa schottis?” frågade Pippi och såg honom allvarligt in i ögonen. ”Det kan jag!”

”Du frågar så mycket”, sa Dunder-Karlsson. ”Kan inte vi få fråga lite också. Var har du till exempel pengarna du hade på golvet i jäns?”

”I kappsäcken på skåpet”, svarade Pippi sanningsenligt.

Dunder-Karlsson och Blom flinade.

”Jag hoppas du ingenting har emot att vi tar dom, lilla vän”, sa Dunder-Karlsson.

”Å, för all del”, sa Pippi. ”Visst inte!”

Varpå Blom gick fram och lyfte ner kappsäcken.

”Jag hoppas du inte har något emot att jag tar dom tillbaks, lilla vän”, sa Pippi, klev upp ur sängen och fram till Blom.

Blom visste inte riktigt hur det gick till, men kappsäcken befann sig hastigt och lustigt i Pippis hand.

”Inget skämt”, sa Dunder-Karlsson argt. ”Hit med kappsäcken!”

Han tog Pippi hårt i armen och försökte rycka till sig det efterlängtade bytet.

”Skämta mej hit och skämta mej dit”, sa Pippi och lyfte upp Dunder-Karlsson på skåpet. Minuten efteråt satt Blom där också. Då blev de båda luffarna rädda. De började förstå att Pippi inte precis var någon vanlig flicka. Men kappsäcken lockade dem så att de glömde bort sin rädsla.

”På en gång, Blom”, skrek Dunder-Karlsson, och så hoppade de ner från skåpet och störtade sig över Pippi som höll kappsäcken i handen. Men Pippi petade till dem med pek fingret så att de satte sig i var sitt hörn. Innan de hade hunnit resa sig upp hade Pippi fått fram ett rep, och kvickt som tanken surrade hon fast armar och ben på de bägge tjuvarna. Nu blev det en annan låt i pipan.

”Snälla, goda fröken”, bad Dunder-Karlsson. ”Förlåt oss, vi skämtade ju bara! Gör oss inget illa, vi är ju bara två stackars fattiga luffare som kom in för att be om lite mat.”

Blom började till och med gråta en skvätt.

Pippi ställde ordentligt upp kappsäcken på skåpet igen. Så vände hon sig mot sina fångar.

”Kan någon av er dansa schottis?”

”Tja, mja”, sa Dunder-Karlsson, ”det kan vi väl båda två, tänker jag.”

”O, så roligt”, sa Pippi och klappade i händerna. ”*Kan* vi inte dansa ett tag? Jag har just lärt mej, förstår ni.”

”Jo, för all del”, sa Dunder-Karlsson något förbryllad.

Då tog Pippi en stor sax och klippte av repen som fängslade hennes gäster.

”Men vi har ju ingen musik”, sa Pippi bekymrat. Så fick hon en idé.

”Kan inte du blåsa på kam”, sa hon till Blom, ”så dansar jag med honom där.” Hon pekade på Dunder-Karlsson.

Jodå, Blom kunde visst blåsa på kam. Och det gjorde han så att det hördes i hela huset. Herr Nilsson satte sig yrvaket upp i sängen lagom för att se Pippi svänga runt med Dunder-Karlsson. Hon var gravallvarlig, och hon dansade med en energi som om det gällde livet.

Till sist ville Blom inte blåsa på kammen längre, för han påstod att det killade så obarmhärtigt på munnen. Och Dunder-Karlsson som hade traskat längs vägarna hela dan började bli trött i benen.

”Snälla ni, bara en *liten* stund till”, tiggde Pippi och dansade vidare. Och Blom och Dunder-Karlsson hade bara att fortsätta.

När klockan var tre på natten sa Pippi:

”O, jag skulle kunna hålla på tills torsdag! Men ni kanske är trötta och hungriga?”

Det var just vad de var, fast de tordes knappt säga det. Men Pippi plockade fram ur skafferiet bröd och ost och smör och skinka och kall stek och mjölk, och så satte de sig kring bordet, Blom och Dunder-Karlsson och

Pippi, och åt tills de var närapå fyrkantiga. Pippi hällde lite mjölk i sitt ena öra.

”Det är bra för örsprång”, sa hon.

”Stackare, har du fått örsprång?” sa Blom.

”Nä”, sa Pippi, ”men jag kanske får.”

Till sist reste sig de båda luffarna, tackade så mycket för maten och bad att få säga adjö.

”*Vad* det var roligt att ni kom! *Måste* ni verkligen redan gå?” sa Pippi beklagande.

”Aldrig har jag sett nån som kan dansa schottis som du, min sockergris”, sa hon till Dunder-Karlsson.

”Öva dej flitigt att spela på kam”, sa hon till Blom, ”så känner du inte att det killar.”

Just när de stod i dörren kom Pippi sättande och gav dem var sin gullpeng.

”Det har ni ärligen förtjänt”, sa hon.

Pippi går på kafferep

Tommys och Annikas mamma skulle ha kafferep för några damer, och eftersom hon ändå hade bakat så att det räckte tyckte hon att Tommy och Annika kunde få bjuda Pippi på samma gång. Hon skulle få minst besvär med sina egna ungar på det sättet trodde hon.

Tommy och Annika blev hjärtans glada när de fick höra detta, och de sprang genast över till Pippi för att bjuda henne. Pippi gick i sin trädgård och vattnade de fattiga blommor som ännu fanns kvar med en gammal rostig vattenkanna. Eftersom regnet just den dan forsade ner från himlen, så sa Tommy till Pippi att det väl ändå var bra onödigt.

”Jo, det kan du säga”, sa Pippi förtrytsamt. ”Men har jag legat vaken hela natten och glatt mej åt att få gå upp och vattna, så låter jag inte hindra mej av lite regn, skriv opp det!”

Nu kom Annika fram med den förtjusande nyheten om kafferepet.

”Kafferep ... jag?!” skrek Pippi och blev så nervös att hon började vattna Tommy i stället för den rosenbuske som det egentligen var fråga om. ”O, hur ska det gå! Oj, vad jag blir nervös! Tänk, om jag inte kan uppföra mej!”

”Det kan du visst det”, sa Annika.

”Var inte så säker på det”, sa Pippi. ”Jag försöker nog, må du tro, men jag har märkt flera gånger att folk inte tycker jag kan uppföra mej, och det fastän jag stått i och uppfört mej så bra jag nånsin kunnat. På sjön var vi aldrig så noga med sånt där. Men jag lovar att jag ska lägga manken till ordentligt i dag, så ni inte ska behöva skämmas för mej.”

”Fint”, sa Tommy och så pilade han och Annika hem igen i regnvädret.

”I eftermiddag klockan tre, glöm inte det”, skrek Annika och kikade fram under paraplyet.

Klockan tre på eftermiddagen steg en mycket fin fröken uppför trappan till familjen Settergrens villa. Det var Pippi Långstrump. Det röda håret bar hon för ovanlighetens skull utslaget, och det föll som en lejonman omkring henne. Sin mun hade hon målat knallande röd med en rödkrita, och så hade hon sotat ögonbrynen så att hon såg nästan farlig ut. Med rödkritan hade

hon också målat alla naglarna, och på skorna hade hon satt stora, gröna rosetter.

”Jag skulle tro att jag blir finast på det här kalaset”, mumlade hon belåtet för sig själv när hon ringde på dörren.

I familjen Settergrens vardagsrum satt det tre förnäma damer och så Tommy och Annika och deras mamma. Ett härligt kaffebord stod dukat där, och i den öppna spisen brann en brasa. Damerna pratade lugnt och stilla med varann, och Tommy och Annika satt i soffan och tittade i ett album. Allt var så fridfullt.

Men plötsligt stördes friden.

”I geväääääär!”

Ett genomträngande rop kom ute från tamburen, och i nästa minut stod Pippi Långstrump på tröskeln. Hon hade ropat så högt och så oväntat att damerna riktigt hoppade till.

”Avdelning framåt MARSCH!” ljud nästa rop, och Pippi gick med taktfasta steg fram till fru Settergren.

”Avdelning HALT!” Hon stannade.

”Armar framåt sträck, ett, TVÅ”, skrek hon och grep med sina båda händer om fru Settergrens ena, vilken hon hjärtligt skakade.

”Knäna BÖJ”, skrek hon och neg vackert. Så log hon mot fru Settergren och sa med sin vanliga röst:

”Jag är nämligen rätt blyg av mej, så att om jag inte tar det med kommando så skulle jag bara stå i tamburen och trilskas och inte våga gå in.”

Därefter rusade hon fram till de andra damerna och kysste dem på kinden.

”Charmångt, charmångt, på min ära”, sa hon, för det hade hon hört en fin herre säga åt en dam en gång. Och sen satte hon sig i den bästa stol hon fick syn på. Fru Settergren hade tänkt sig att barnen skulle hålla till uppe i Tommys och Annikas rum, men Pippi satt lugnt kvar, slog sig på knäna och sa med en titt på kaffebordet:

”Det där ser minsann gott ut. När ska vi börja?”

I samma ögonblick kom Ella, familjens hembiträde, med kaffekannen, och fru Settergren sa:

”Varsågoda!”

”Pax försten”, skrek Pippi och var framme vid bordet i två skutt. Hon rafsade ihop så många kakor hon någonsin kunde komma åt på en tallrik,

slängde fem sockerbitar i en kaffekopp, tömde halva gräddkannan i kaffekoppen och drog sig sen tillbaka till stolen med sitt rov innan damerna ens hade hunnit fram till bordet.

Pippi sträckte ut benen framför sig och placerade kakfatet mellan tåspetsarna. Sen doppade hon friskt i kaffekoppen och körde in så mycket kakor i munnen att hon inte kunde få fram ett ord, hur mycket hon än försökte. I en handvändning hade hon gjort slut på kakorna på fatet. Hon reste sig, slog på tallriken som på en tamburin och gick fram till bordet för att se efter om det fanns några kakor kvar. Damerna tittade ogillande på henne, men det märkte hon inte. Muntert småpratande gick hon runt bordet och högg en kaka här och en kaka där.

”Det var verkligen snällt att bjuda mej”, sa hon. ”Jag har aldrig varit på ett kafferep förr.”

Det stod en stor gräddtårta på bordet. I mitten var den prydd med en röd konfektbit. Pippi stod med händerna på ryggen och tittade på den. Plötsligt böjde hon sig ner och högg konfektbiten med munnen. Men hon dök lite för hastigt, och när hon kom upp igen var hela hennes ansikte igenmurat med grädde.

”Hahaha”, skrattade Pippi, ”nu kan vi leka blindbock, för här har vi minsann blindbocken gratis. Jag ser inte ett dugg.”

Hon sträckte ut tungan och slickade bort all grädden.

”Ja, det var ju en förfärlig olycka det här”, sa hon. ”Och tårtan är i alla fall tillspillogiven, så det är lika bra att jag äter upp den med en gång.”

Och det gjorde hon. Hon gick löst på den med tårtspaden, och inom mycket kort tid var hela tårtan försvunnen. Pippi klappade sig belåtet på magen. Fru Settergren hade gått ut i köket ett slag och visste inget om olyckan med tårtan. Men de andra damerna tittade mycket strängt på Pippi. De skulle nog också ha velat ha lite tårta. Pippi märkte att de såg missnöjda ut och hon beslöt att muntra upp dem.

”Nu ska ni inte vara lessna för en sån liten olyckshändelse”, sa hon tröstande. ”Huvudsaken är att man är frisk. Och på kafferep ska man ha roligt.”

Hon tog sockerskålen och strödde ut alla sockerbitarna på golvet.

”Nämen, vad vill det här säja”, skrek hon gällt. ”*Hur* kunde jag ta så fel? Jag trodde det var strösocker, förstår ni. Men när olyckan är framme så är den. Lyckligtvis finns det bara en sak att göra om man råkar strö ut bitsocker, och det är att bita i strösocker.”

Med dessa ord tog hon en sockerströare som stod på bordet, hällde ut lite strösocker på tungan och bet kraftigt.

”Sisåja”, sa hon, ”hjälp inte det så hjälper ingenting.”

Därpå tog hon sockerströaren och strödde ut rätt mycket strösocker på golvet.

”Märk väl, att det här är *strösocker*”, sa hon. ”Så jag är i min fulla rätt. Vad ska man ha strösocker till om man inte ska strö det, det skulle roa mej att veta.”

”Har ni märkt, hur skojigt det är att gå på ett golv, som det ligger strösocker på”, frågade hon damerna.

”Ändå roligare är det förstås, om man går barfota”, fortsatte hon och rev av sig strumpor och skor. ”Jag tycker, ni skulle försöka ni också, för roligare kan man inte ha, det försäkrar jag.”

Men nu kom fru Settergren in, och när hon fick se det utspilda sockret tog hon Pippi hårt i armen och ledde henne bort till Tommy och Annika i soffan. Sen gick hon själv och satte sig hos damerna och bjöd dem ta påtår. Att tårtan var försvunnen gjorde henne bara glad. Hon trodde att hennes gäster hade tyckt så mycket om den att de hade ätit upp alltihop.

Pippi, Tommy och Annika pratade stillsamt borta i soffan. Brasan sprakade i spisen. Damerna drack påtår och allt var lugnt och fridfullt igen. Och som det ibland händer på kafferep började damerna att tala om sina hembiträden. Det var nog inga vidare bra hembiträden de hade fått tag i, för de var inte alls nöjda med dem, och de kom överens om att egentligen borde man inte ha några hembiträden. Det var mycket bättre att göra allting själv, för då visste man åtminstone att det blev ordentligt gjort.

Pippi satt i soffan och hörde på, och när damerna hade hållit på en stund sa hon:

”Min mormor hade en gång ett hembiträde som hette Malin. Hon hade kylknölar på fötterna, men annars var det inget fel på henne. Det enda tråkiga var att så fort det kom främmande rusade hon fram och bet dom i bena. Och skällde! Oj, vad hon skällde! Det hördes i hela kvarteret. Men det var bara som hon var lekfull. Fast det förstod inte dom främmande alla gånger. Det kom en gammal prostinna till mormor en gång just när Malin var ny på platsen, och när Malin kom sättande och högg tänderna i smalbenet på henne gav prostinnan upp ett tjut som skrämde Malin så pass så hon bet ihop tänderna ändå hårdare. Och sen kunde hon inte komma loss. Hon satt fast i prostinnan ända till fredan. Så mormor fick skala potatisen

själv den dan. Men så blev det då äntligen ordentligt gjort också. Hon skalade så duktigt, så när det var färdigt fanns det ingen potatis alls. Bara skal! Men efter den fredan kom aldrig prostinnan till mormor mer. Hon förstod sej inte på skoj. Och Malin som var så skämtsam och glad! Fast för all del, hon kunde vara lättstött ibland hon också, det kan man inte förneka. En gång, när mormor körde en gaffel i örat på henne, gick hon och tjurade en hel dag.”

Pippi såg sig omkring och log vänligt.

”Jaha, det var Malin det, ja”, sa hon och rullade tummarna över varandra.

Damerna såg ut som om de inte hade hört något. De fortsatte att prata.

”Om min Rosa åtminstone vore renlig”, sa fru Berggren, ”så skulle jag möjligen kunna ha henne kvar. Men hon är en riktig gris.”

”Då skulle ni ha sett Malin”, högg Pippi in. ”Malin var så in i vassen lortaktig så det var en fröjd att se det, sa mormor. En gång på en basar på Stadshotellet fick hon första pris för sina sorgkanter på naglarna. Ja, jämmer och elände, vad den människan var lortaktig”, sa Pippi glatt.

Fru Settergren kastade en sträng blick på henne.

”Kan ni tänka er”, sa fru Granberg. ”Häromkvällen, när min Britta skulle gå bort, så lånade hon utan vidare min blåa sidenklänning, är det inte höjden i alla fall?”

”Jaså minsann”, sa Pippi. ”Hon tycks i stort sett vara av samma skrot och korn som Malin, kan jag höra. Mormor hade en skär undertröja som hon tyckte förfärligt mycket om. Men det värsta var att Malin också tyckte om den. Och varenda morgon trätte mormor och Malin om vem som skulle ha undertröjan. Till sist kom dom överens om att dom skulle ha den varannan dag, så att det blev rättvist. Men tänk ändå, vad Malin kunde vara marig! Ibland kunde hon komma inspringande när det inte alls var hennes tur och säga: ’Här vankas minsann inget rotmos om jag inte får ha den skära ulltröjan!’ Tja, vad skulle mormor göra? Rotmos var hennes älsklingsrätt. Det var bara att ge Malin tröjan det! Och när hon väl hade fått den gick hon ut i köket, så snällt som helst och ställde sig att stöta rotmos så att det spröt kring väggarna.”

Det blev tyst en stund. Men så sa fru Alexandersson:

”Jag är inte absolut säker på det, men jag misstänker starkt att min Hulda stjal. Jag har faktiskt märkt att det har kommit bort saker.”

”Malin”, började Pippi, men då sa fru Settergren bestämt:

”Barnen får gå upp i barnkammaren ögonblickligen!”

”Ja men, jag skulle bara berätta att Malin stal också”, sa Pippi. ”Som en korp! Löst och fast! Hon brukade gå upp mitt i natten och stjäla lite, för annars kunde hon inte sova lugnt, sa hon. En gång knöck hon mormors piano och tråkade ner det i översta lådan i sin byrå. Hon var mycket fingerfärdig, sa mormor.”

Nu tog Tommy och Annika Pippi under armen och drog iväg med henne uppför trappan. Damerna drack tretår, och fru Settergren sa:

”Inte för att jag precis vill klaga på min Ella, men slår sönder porslin, det gör hon.”

Ett rött huvud blev synligt uppe i trappan.

”På tal om Malin”, sa Pippi, ”så kanske ni undrar om hon brukade slå sönder något porslin. Jo, det skulle man kunna påstå! Hon hade tagit en särskild veckodag till att slå sönder porslin på. Det var på tisdagarna, sa mormor. Och redan vid femtiden på tisdagsmorgnarna kunde man höra den präktiga flickan stå i köket och panga porslin. Hon började med kaffekoppar och glas och andra lättare saker och fortsatte sen med dom djupa tallrikarna och sen med dom flata och slutade med stekfat och soppterriner. Det var ett brak i köket hela förmiddan så det var en glädje åt det, sa mormor. Och om Malin fick nån tid över frampå eftermiddan, så gick hon in i salongen med en liten hammare och dunkade ner dom antika ostindiska tallrikarna som hängde där på väggarna. Mormor köpte nytt porslin om onsdagarna”, sa Pippi och försvann uppför trappan som en hoppgubbe i en ask.

Men nu var det slut med fru Settergrens tålamod. Hon sprang uppför trappan, in i barnkammaren och fram till Pippi som just hade börjat lära Tommy stå på huvudet.

”Du får aldrig komma hit mera”, sa fru Settergren, ”när du bär dej så illa åt.”

Pippi såg förvånat på henne, och långsamt fylldes hennes ögon med tårar.

”Det var väl det jag kunde tro”, sa hon, ”att jag inte kunde uppföra mej! Det är inte lönt att försöka, jag kan i alla fall aldrig lära mej det. Jag skulle ha stannat kvar på sjön.”

Så neg hon för fru Settergren, sa adjö till Tommy och Annika och gick långsamt nerför trappan.

Men nu skulle damerna också gå hem. Pippi satte sig på galoschhyllan i tamburen och tittade på dem medan de satte på sig sina hattar och kappor.

”Vad ledsamt att ni inte gillar era hembiträden”, sa hon. ”Ni skulle ha en sån som Malin! Maken till bra piga finns inte, sa alltid mormor. Tänk, en

gång en jul, när Malin skulle servera helstekt gris, vet ni vad hon gjorde då? Hon hade läst i kokboken att julgrisen skulle serveras med krusat papper i örona och ett äpple i munnen. Och stackars Malin begrep inte att det var grisen som skulle ha äpplet. Ni skulle ha sett henne när hon kom in på julafton, klädd i serveringsförkläde och med ett stort gravenstein i munnen. Mormor sa till henne: 'Du är ett nöt, Malin!' Och Malin kunde ju inte få fram ett ord till sitt försvar utan bara vifta med örona så att kruspapperet ruskade. Hon försökte nog säga något, men det blev bara 'blubb, blubb, blubb'. Och inte kunde hon ju bita folk i bena som hon var van, och ändå kom det så mycket främmande just den dan. Ja, det var ingen rolig julafton för stackars lilla Malin", sa Pippi sorgset.

Damerna var nu påklädda och sa ett sista adjö till fru Settergren. Och Pippi sprang fram till henne och viskade:

"Förlåt att jag inte kunde uppföra mej! Ajö!"

Sedan svängde hon på sig sin stora hatt och följde efter damerna. Men utanför grinden skildes deras vägar. Pippi gick åt Villa Villekulla till och damerna åt andra hållet.

När de hade gått ett stycke hörde de ett flämtande bakom sig. Det var Pippi som kom skenande.

"Ni må tro att mormor sörjde när hon miste Malin. Tänk en tisdagsmorgon, när Malin knappt hade hunnit slå sönder mer än ett dussin tekoppar, rymde hon sin väg och gick till sjöss. Så mormor fick knacka porslinet själv den dan. Och hon var ju inte van, stackarn, utan fick blåsor i händerna. Malin såg hon aldrig mera till. Och det var synd på en sån prima piga, sa mormor."

Så gick Pippi, och damerna skyndade vidare. Men när de hade gått ett par hundra meter hörde de på långt håll Pippi, som skrek med sina lungors fulla kraft:

"H-o-n s-o-p-a-d-e a-l-d-r-i-g u-n-d-e-r s-ä-n-g-a-r-n-a, M-a-l-i-n!"

Pippi uppträder som livräddare

En söndagseftermiddag satt Pippi och funderade på vad hon skulle göra. Tommy och Annika var med sin pappa och mamma borta på tejudning, så dem kunde hon inte vänta besök av.

Dagen hade varit full av trevliga sysselsättningar. Hon hade stigit upp tidigt och serverat Herr Nilsson saft och bullar på sängen. Han såg så näpen ut, när han satt där i sin ljusblå nattskjorta och höll glaset med båda händerna. Sedan hade hon matat och ryktat hästen och berättat för honom ett långt äventyr från sina resor på havet. Därefter hade hon gått in i salongen och gjort en stor målning på tapeten. Målningen föreställde en tjock dam i röd klänning och svart hatt. I ena handen höll hon en gul blomma och i den andra en död råtta. Det var en mycket vacker målning, tyckte Pippi. Den prydde upp hela rummet. Därefter hade hon satt sig vid sin klaffbyrå och tittat på alla sina fågelägg och snäckor, och då kom hon ihåg alla de underbara platser där hon och hennes pappa hade samlat ihop dem, och alla de små trevliga butiker runt om i världen där de hade köpt alla de fina sakerna som nu fanns i lådorna i hennes byrå. Därpå hade hon försökt lära Herr Nilsson att dansa schottis, men han ville inte. Ett slag funderade hon på att försöka med hästen, men hur det var kröp hon i stället ner i vedlåren och stängde locket över sig. Hon lekte att hon var en sardin i en sardinlåda, och det var bara så tråkigt att inte Tommy och Annika var med så kunde de ha fått vara sardiner också.

Men nu började det mörkna. Hon pressade sin lilla potatisnäsa mot fönsterrutan och tittade ut i höstskymningen. Då kom hon att tänka på att hon inte hade fått sig någon ridtur på ett par dagar, och hon bestämde sig för att ta sig en nu med detsamma. Det skulle bli en trevlig avslutning på en angenäm söndag.

Hon gick därför och tog på sig sin stora hatt, hämtade Herr Nilsson, som satt i en vrå och lekte med några stenkulor, sadlade hästen och lyfte ner honom från verandan. Och så red de i väg, Herr Nilsson på Pippi och Pippi på hästen.

Det var rätt kallt och vägarna var frusna, och det skramlade duktigt, när de kom farande. Herr Nilsson satt på Pippis axel och försökte gripa tag i några trädgrenar från de träd de for förbi. Men Pippi red så fort så det lyckades inte. Däremot fick han åtskilliga klatschar om öronen av förbibusande trädgrenar, och han hade svårt att få halmhatten att sitta kvar på sin plats.

Pippi red genom den lilla staden, och människorna tryckte sig ängsligt upp mot husväggarna när hon stormade förbi.

Den lilla staden hade förstås ett torg. Där låg ett litet gulmålat rådhus och flera gamla vackra envåningsbyggnader. Ett stort skrälle till hus låg där också. Det var en nyuppförd trevåningsbyggnad som kallades 'Skyskrapan', därför att den var högre än alla hus i staden.

Så här på söndagseftermiddagen verkade den lilla staden mycket stilla och fridfull. Men plötsligt bröts stillheten av höga rop:

”Det brinner i Skyskrapan! Eld! Eld!”

Från alla håll kom människor springande med uppspärade ögon. En brandbil körde genom gatorna under ihärdigt tutande, och de små barnen i staden, som alltid annars tyckte det var så roligt att se brandbilen, grät nu av förskräckelse, därför att de trodde att det skulle börja brinna i deras hus också. På torget utanför Skyskrapan samlades fullt med folk som polisen försökte mota undan, så att brandbilen skulle kunna komma fram. Ur Skyskrapans fönster trängde flammande lågor, och rök och gnistor omvärvde brandsoldaterna som modigt satte igång med att släcka elden.

Elden hade börjat på nedre botten men spred sig hastigt upp genom de övre våningarna. Då fick människorna som stod församlade på torget plötsligt se en syn som kom dem att flämta till av förskräckelse. Allra högst uppe i huset fanns en vindskupa, och i vindskupans fönster som just öppnades av en liten barnhand stod två små pojkar och ropade på hjälp.

”Vi kan inte komma ut, för någon har gjort en brasa i trappan”, skrek den störste.

Han var fem år gammal, och hans bror var ett år yngre. Deras mamma hade gått ett ärende, och där stod de nu alldeles ensamma. Många människor nere på torget började gråta, och brandchefen såg orolig ut. Det fanns visserligen en stege på brandbilen, men den räckte inte på långt när så högt upp. Att gå in i huset och hämta barnen var omöjligt. En stor förtvivlan kom över människorna på torget när de förstod att det inte gick att hjälpa barnen. Och de små stackarna stod där uppe och bara grät. Det skulle inte dröja många minuter förrän elden kom in i vindskupan också.

Mitt ibland människorna på torget satt Pippi på sin häst. Hon tittade intresserat på brandbilen och funderade på om hon skulle köpa sig en likadan. Hon tyckte om den för att den var röd och för att den hade fört så mycket oväsen när den körde genom gatorna. Sedan tittade hon på den sprakande elden, och hon tyckte det var trevligt när det föll några gnistor på henne.

Så småningom la hon märke till de små pojkarna i vindskupan. Till hennes förvåning såg de inte ut att tycka att eldsvådan var något vidare rolig. Det var mer än hon kunde förstå, och till sist måste hon fråga dem som stod runt omkring henne:

”Varför skriker barna?”

Först fick hon bara snyftningar till svar, men till slut var det en tjock herre som sa:

”Ja, vad tror du? Tror du inte att du själv skulle skrika om du stod där uppe och inte kunde komma ner?”

”Jag skriker aldrig”, sa Pippi. ”Men om dom nu äntligen vill komma ner, varför är det då ingen som hjälper dom?”

”Därför att det inte går naturligtvis”, sa den tjocke herrn.

Pippi funderade ett slag.

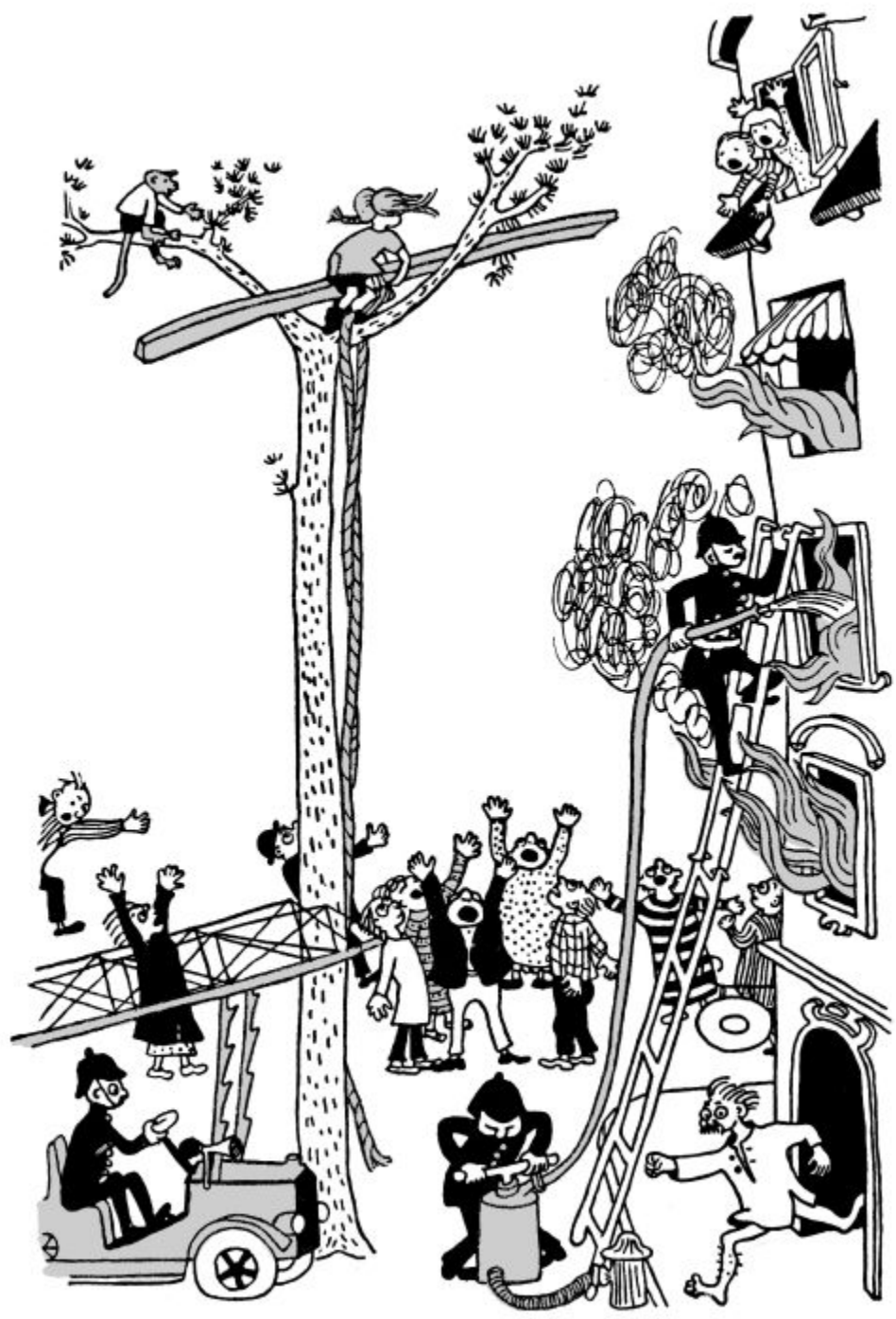
”Kan någon skaffa hit ett långt rep”, sa hon.

”Vad skulle det tjäna till?” sa den tjocke herrn. ”Barnen är för små för att klättra ner på ett rep. Och hur skulle du förresten bära dej åt för att få upp repet till dom?”

”Å, man har väl seglat”, sa Pippi lugnt. ”Jag vill ha ett rep.”

Det var ingen som trodde att det skulle tjäna någonting till, men hur det var så fick Pippi i alla fall ett rep.

Vid skyskrapans gavel växte ett högt träd. Trädets krona var ungefär i jämnhöjd med vindskupans fönster. Men mellan trädet och fönstret var det ett avstånd på åtminstone tre meter. Och trädstammen var jämn och utan några grenar att kliva på. Inte ens Pippi skulle kunna klättra upp där.

Elden brann, barnen i vindskupan skrek, och alla människorna på torget grät.

Pippi klev av hästen och gick fram till trädet. Så tog hon repet och band fast det i svansen på Herr Nilsson.

”Nu ska du vara Pippis snälla pojke”, sa hon. Så satte hon honom på trädstammen och gav honom en liten knuff. Han förstod mycket väl vad han skulle göra. Och han klättrade lydigt uppför trädstammen. För en liten apa var det ju ingen konst att göra det.

Alla människorna på torget höll andan och tittade på Herr Nilsson. Snart hade han nått trädets krona. Där satt han på en gren och tittade på Pippi. Hon vinkade åt honom, att han skulle komma ner igen. Det gjorde han, men han klättrade ner på andra sidan om trädgrenen. Så att när Herr Nilsson kom ner på marken igen låg repet tvärs över grenen och hängde nu dubbelt med båda ändarna nere vid marken.

”Du, Herr Nilsson, du är så klok så du kan bli professor när som helst”, sa Pippi och löste upp knuten som band ena repändan vid Herr Nilssons svans.

Alldeles i närheten höll man på att reparera ett hus. Pippi sprang dit och fick tag i en lång plankan. Så tog hon plankan under armen, sprang till trädet, grep tag i repet med den lediga handen, och så tog hon spjörn mot trädstammen med fötterna. Raskt och behändigt klättrade hon uppför stammen, och människorna slutade att gråta i ren förvåning. När hon hade nått trädkronan la hon plankan tvärs över en tjock gren och sköt den försiktigt över till vindskupans fönster. Och så låg plankan där som en bro mellan trädkronan och fönstret.

Människorna nere på torget stod alldeles tysta. De kunde ingenting säga av bara spänning. Pippi klev ut på plankan. Hon log vänligt mot de båda pojkarna i vindskupan.

”Vad ni ser ledsna ut”, sa hon. ”Har ni ont i magen?”

Hon sprang över plankan och hoppade in i vindskupan.

”Här känns varmt”, sa hon. ”Här behöver ni inte elda mer i dag, det kan jag garantera. Och på sin höjd fyra pinnar i spisen i morgon, skulle jag tro.”

Så tog hon en pojke på vardera armen och klev ut på plankan igen.

”Nu ska ni äntligen få lite roligt”, sa hon. ”Det här är nästan som att gå på lina.”

Och när hon kom mitt på plankan lyfte hon ena benet i vädret, precis som hon hade gjort på cirkusen. Då gick det ett sus genom folkmassan nere på

torget, och när Pippi strax efteråt tappade sin ena sko var det flera äldre damer som svimmade. Men Pippi kom lyckligt och väl över till trädet med pojkarna, och då hurrade alla människorna nere på torget så att det dånade i den mörka kvällen och överröstade eldens brus.

Så halade Pippi till sig repet och gjorde fast den ena ändan stadigt vid en gren. Därpå band hon fast en av pojkarna i repet andra ända och firade honom långsamt och försiktigt ner till den överlyckliga mamman som stod på torget och väntade. Hon kastade sig genast över sin pojke och kramade honom med tårar i ögonen. Men Pippi skrek:

”Gör loss repet vetja! Det finns ju en unge till, och han kan inte heller flyga.”

Och så hjälptes folk åt att knyta upp knuten så att pojken blev fri. Pippi kunde göra ordentliga knopar hon! Det hade hon lärt sig på sjön. Så halade hon till sig repet igen, och det blev den andre pojkens tur att bli nerfirad.

Nu var Pippi ensam kvar i trädet. Hon sprang ut på plankan, och alla människorna tittade på henne och undrade vad hon tänkte göra. Pippi dansade fram och tillbaka på den smala plankan. Hon höjde och sänkte armarna så vackert och sjöng med hes röst, som nått och jämnt hördes ner till människorna på torget:

”Det brinner en eld,
den brinner så klar,
den brinner i tusen kransar,
den brinner för dej
och den brinner för mej
och den brinner för alla som dansar!”

Allteftersom hon sjöng dansade hon vildare och vildare, och många av människorna på torget blundade av förskräckelse, för de trodde att hon skulle ramla ner och slå ihjäl sig. Stora flammor slog ut genom vindskupans fönster, och i eldskenet kunde de se Pippi så tydligt. Hon höjde armarna mot kvällshimlen, och medan ett regn av gnistor föll över henne skrek hon högt:

”En sån rolig, rolig, rolig eldsvåda!”

Så tog hon ett språng rätt på repet.

”Tjo”, skrek hon, och så firade hon sig ner till marken med en fart som en oljad blix.

”Ett fyrfaldigt hurra för Pippi Långstrump, hon leve”, skrek brandchefen.

”Hurra, hurra, hurra, hurra”, ropade alla människorna. Men en var det som hurrade fem gånger. Och det var Pippi.

OceanofPDF.com

Pippi firar födelsedag

En dag hittade Tommy och Annika ett brev i sin brevlåda.

”TIL TMMY Å ANIKA” stod det utanpå. Och när de öppnade det hittade de ett kort, där det stod så här:

TMMY Å ANIKA SKA KOMA TIL PIPPI PÅ FÖLSEKALAS I
MÅRRGÅN ÄFTERMIDDAG. KLEDSEL: VA NI VIL.

Tommy och Annika blev så glada så de började hoppa och dansa. De förstod mycket väl vad det stod på kortet, fast det var lite underligt stavat. Pippi hade haft ett rysligt besvär med att skriva det. Visserligen hade hon inte känts vid bokstaven ”i” den där gången i skolan, men faktum var, att lite grann kunde hon skriva i alla fall. På den tiden, när hon seglade på havet, brukade en av matroserna på hennes pappas båt sitta med henne på akterdäcket ibland om kvällarna och försöka lära henne skriva. Tyvärr var Pippi inte någon vidare uthållig lärjunge. Rätt som det var kunde hon säga:

”Nej, Fridolf”, (han hette Fridolf, den där matrosen) ”nej, Fridolf, nu ger vi katten i det här, nu klättrar jag upp i masttoppen och tittar efter vad det blir för väder i morgon.”

Så därför var det inte underligt att det gick trögt med skrivningen. En hel natt satt hon och plitade på det där bjudningskortet, och frampå morgonkvisten, när stjärnorna just höll på att blekna över Villa Villekullas tak, tassade hon över till Tommys och Annikas villa och stoppade ner brevet i deras låda.

Så fort Tommy och Annika kommit hem från skolan började de göra sig fina till bjudningen. Annika bad sin mamma att hon skulle krusa henne i håret. Det gjorde hennes mamma, och så band hon ett stort skärt sidenband i Annikas hår. Tommy kammade sig med vatten för att håret skulle ligga riktigt slätt. Han ville minsann inte vara lockig han. Sedan ville Annika sätta på sig sin allra finaste klänning, men då sa mamma att det var inte värt, för Annika brukade sällan vara riktigt ren och pryddlig när hon kom hem från Pippi. Så Annika fick nöja sig med sin näst finaste. Tommy brydde sig inte så mycket om vad han hade för kläder, bara han var någorlunda snygg.

De hade förstås köpt en present åt Pippi. De hade tagit pengarna ur sina egna spargrisar, och på hemvägen från skolan hade de sprungit in i leksaksaffären vid Storgatan och köpt en mycket fin ... ja, vad det var skulle vara en hemlighet så länge. Nu låg presenten insvept i grönt papper och med mycket snören om, och när Tommy och Annika var färdiga tog Tommy paketet, och så traskade de i väg, följda av mammas ivriga förmaningar att akta kläderna. Annika skulle också få bära paketet en bit, och när de lämnade fram det skulle de hålla i det båda två, kom de överens om.

Man var nu inne i november månad, och skymningen kom tidigt. När Tommy och Annika gick in genom Villa Villekullas grind höll de varandra hårt i handen, för det var bra nog mörkt i Pippis trädgård, och de gamla träden som just höll på att tappa sina sista blad susade så dystert. ”Höstaktigt”, sa Tommy. Så mycket trevligare var det att se alla de upplysta fönstren i Villa Villekulla och veta att man skulle dit på födelsedagskalas.

I vanliga fall brukade Tommy och Annika kila in köksvägen, men i dag gick de stora ingången. Hästen syntes inte till på verandan. Tommy knackade belevat på dörren. Därinifrån hördes en dov röst:

”Vem kommer i den mörka natt
på vägen till mitt hus,
är det ett spöke eller blott
en liten fattig mus?”

”Nej, Pippi, det är vi”, skrek Annika, ”öppna!”

Då öppnade Pippi.

”O, Pippi, varför sa du det där om ’spöke’, jag blev så rädd”, sa Annika och glömde alldeles bort att gratulera Pippi.

Pippi skrattade hjärtligt och slog upp dörren till köket. Oj, vad det var skönt att komma in i ljus och värme! Födelsedagsfesten skulle vara i köket, för där var trevligast.

Det fanns bara två rum på nedre botten. Det ena var salongen, och där fanns ju bara en möbel, och det andra var Pippis sovrum. Men köket var stort och rymligt, och Pippi hade gjort så fint och i ordning där. På golvet hade hon lagt mattor, och på bordet låg en ny duk som Pippi hade sytt.

Blommorna som hon hade broderat såg visserligen rätt märkvärdiga ut, men Pippi påstod att det växte sådana blommor i Bortre Indien, och då var ju allt som det skulle. Gardinerna var fördragna och i spisen brann det så det knastrade. På vedlåren satt Herr Nilsson och slog två grytlock mot varandra, och längst borta i en vrå stod hästen. Han var också bjuden på festen förstås.

Nu kom Tommy och Annika äntligen ihåg att de skulle gratulera Pippi. Tommy bockade och Annika neg, och så lämnade de fram det gröna paketet och sa: "Har den äran att gratulera." Pippi tackade och slet ivrigt upp paketet. Och där låg en speldosa! Pippi blev rent tokig av förtjusning. Hon klappade Tommy, och hon klappade Annika, och hon klappade speldosan, och hon klappade omslagspapperet. Så vevade hon på speldosan, och med mycket pling och plong kom där fram en melodi som nog skulle föreställa "Ack, du käre Augustin".

Pippi vevade och vevade och tycktes glömsk av allt annat. Men plötsligt kom hon ihåg något.

"Kära hjärtanes, ni måste ju också få era födelsedagspresenter", sa hon.

”Jamen, det är inte våran födelsedag”, sa Tommy och Annika.

Pippi tittade häpet på dem.

”Nä, men jag har ju födelsedag vetja, och då kan jag väl ge er födelsedagspresenter också? Eller står det skrivet nånstans i era läxböcker att man inte kan det? Är det nånting med pluttifikationen som gör att det inte går?”

”Nej, det är klart att det går”, sa Tommy. ”Fast det brukas inte. Men jag för min del vill gärna ha en present.”

”Jag med”, sa Annika.

Och då sprang Pippi in i salongen och hämtade två paket som låg på klaffbyrån. När Tommy öppnade sitt paket hittade han en sorts liten flöjt av elfenben, och i Annikas paket låg en vacker brosch i form av en fjäril. Fjärilens vingar var besatta med röda, blå och gröna stenar.

När nu alla hade fått sina födelsedagspresenter var det tid att gå till bords. Massor av kakor och bullar stod uppdukade på bordet. Kakorna var rätt konstiga i fasonen, men Pippi påstod att de hade såna kakor i Kina.

Så hällde Pippi upp choklad med vispgrädde i kopparna, och sedan var det meningen att man skulle sätta sig. Men då sa Tommy:

”När mamma och pappa har middag så får alltid herrarna ett kort, där det står vilken dam dom ska föra till bordet. Det tycker jag vi skulle ha också.”

”Kör i vind”, sa Pippi.

”Fast det blir värre för oss, eftersom det bara är jag som är herre”, sa Tommy tvehåget.

”Å prat”, sa Pippi. ”Tror du att Herr Nilsson är en fröken kanske?”

”Nä visst nä, jag glömde ju Herr Nilsson”, sa Tommy. Och så satte han sig på vedlåren och skrev på ett kort:

Herr Settergren behagade föra fröken Långstrump.

”Herr Settergren, det är jag det”, sa han belåtet och visade Pippi kortet. Så skrev han på nästa kort:

Herr Nilsson behagade föra fröken Settergren.

”Jamen, hästen måste också ha ett kort”, sa Pippi bestämt. ”Även om han inte får sitta med vid bordet!”

Och så skrev Tommy efter Pippis diktamen på nästa kort:

Hästen behagade stå kvar i hörnet, så får han kakor och socker.

Pippi höll kortet under nosen på hästen och sa:

”Läs här och säj vad du tycker!”

Och eftersom hästen inte hade några invändningar att göra bjöd Tommy Pippi armen och gick till bords. Herr Nilsson gjorde inga ansatser att bjuda upp Annika, så Annika tog helt resolut och lyfte fram honom till bordet. Men han vägrade att sitta på någon stol, han satte sig direkt på bordet. Inte heller ville han ha choklad med vispgrädde, men när Pippi hällde vatten i hans kopp grep han den med båda händerna och drack.

Annika och Tommy och Pippi mumsade och åt, och Annika sa att om det var såna kakor de hade i Kina så skulle hon flytta till Kina, när hon blev stor.

När Herr Nilsson hade tömt sin kopp vände han upp och ner på den och satte den på huvudet. När Pippi fick se det gjorde hon likadant, men eftersom hon inte hade druckit ur all chokladen kom det en liten rännil ner för hennes panna och fortsatte över näsan. Men sedan stack Pippi ut tungan och hejdade den.

”Ingenting får gå till spillo”, sa hon.

Tommy och Annika slickade först ur sina koppar ordentligt innan de satte dem på huvudet.

När allesammans var mätta och belåtna och hästen hade fått vad han skulle ha tog Pippi ett raskt grepp i bordsdukens fyra ändar och lyfte av den, så att koppar och kakfat ramlade om varann som i en säck. Hela byltet stoppade hon ner i vedlåren.

”Jag vill alltid snygga upp lite så fort jag har ätit”, sa hon.

Och sen skulle man leka. Pippi föreslog att de skulle leka en lek som hette ”Inte stöta golvet”. Den var mycket enkel. Det enda man hade att göra var att kravla runt hela köket utan att en endaste gång sätta sin fot på golvet. Pippi skuttade runt på ett ögonblick. Men även för Tommy och Annika gick det rätt bra. Man började vid diskbänken, och om man gjorde sig tillräckligt bredbent gick det att komma över till spisen och från spisen till vedlåren, från vedlåren över hatthyllan och ner på bordet och därifrån över två stolar till hörnsåpet. Mellan hörnsåpet och diskbänken var det ett avstånd på flera meter, men där stod lyckligtvis hästen, och om man klättrade upp på honom vid svansändan och hasade ner vid huvudändan, och så i rätta ögonblicket gjorde en knyck, så hamnade man direkt på diskbänken.

När de hade hållit på en stund, och Annikas klänning inte längre var hennes näst finaste utan bara hennes näst näst näst finaste, och Tommy hade blivit så svart som en sotare, beslöt de att hitta på något annat.

”Om vi skulle gå upp på vind och hälsa på gästarna”, föreslog Pippi.
Annika flämtade till.

”Fi... fi... finns det gästar på vind?” sa hon.

”Om det finns! Massvis”, sa Pippi. ”Det kryllar av olika sorts gästar och spöken där oppe. Man snavar på dom helt enkelt. Ska vi gå dit?”

”O”, sa Annika och såg förebrående på Pippi.

”Mamma har sagt att det finns inga spöken och gästar”, sa Tommy mörskt.

”Tror jag det”, sa Pippi. ”Ingen annanstans än här, för dom bor på min vind alla som finns. Och det lönar sej inte att be dom flytta. Men dom är

inte farliga. Dom bara nyper en i armarna så det blir blåmärken, och så tjuter dom. Och spelar kägglor med sina huven.”

”Spe... spe... spelar dom kägglor med sina huven?” viskade Annika.

”Just vad dom gör”, sa Pippi. ”Kom så går vi opp och pratar med dom. Jag är fin på kägglor.”

Tommy ville inte visa att han var rädd, och på sätt och vis ville han nog gärna se en gast. Det skulle vara något att berätta för pojkar i skolan. Dessutom tröstade han sig med att gästarna nog inte skulle våga sig på Pippi. Han bestämde sig för att gå med. Den arma Annika ville på inga villkor, men så kom hon att tänka på att möjligen en liten, liten gast kunde slinka ner till henne medan hon satt ensam i köket.

Och det avgjorde saken! Hellre tillsammans med Pippi och Tommy bland tusen gästar än ensam med det minsta lilla gästbarn i köket!

Pippi gick först. Hon öppnade dörren till vindstrappan. Det var kolsvart. Tommy höll ett stadigt tag i Pippi. Och Annika ett ändå stadigare i Tommy. Så gick de uppför trappan. Det knakade och knarrade för varje steg de tog. Tommy började undra om det inte hade varit bättre att låta bli, och Annika behövde inte undra. Hon var säker på den saken.

Så småningom tog trappan slut och de stod på vinden. Alldeles mörkt var där, så när som på en liten månstrimma som föll tvärs över golvet. Det suckade och pep i alla vrår när vinden blåste in genom springorna.

”Hej, alla gästar”, skrek Pippi.

Men om det fanns någon gast där så svarade han åtminstone inte.

”Var det inte det jag kunde tro”, sa Pippi. ”Dom har gått på styrelsesammanträde i Spök- och Gasteriföreningen.”

En suck av lättnad undslapp Annika, och hon hoppades att sammanträdet skulle räcka riktigt länge. Men just då hördes ett förfärligt läte borta från ett hörn av vinden.

”Kläuitt”, lät det, och ögonblicket efteråt såg Tommy något komma susande mot honom i dunklet. Han kände att det fläktade till honom i pannan, och såg något svart försvinna ut genom ett litet fönster som stod öppet. Han skrek i himlens sky:

”En gast, en gast!”

Och Annika stämde in.

”Den stackarn kommer för sent till sammanträdet”, sa Pippi. ”Om det nu var en gast! Och inte en uggl! Förresten finns det inga gästar”, fortsatte

hon efter en stund, ”så ju mer jag tänker på det, ju mer var det en uggla. Den som påstår att det finns gastar ska jag vrida om näsan på.”

”Jamen, det sa du ju själv”, sa Annika.

”Jaså, gjorde jag det?” sa Pippi. ”Då ska jag minsann också vrida om näsan på mej.” Och hon tog ett stadigt tag om sin egen näsa och vred om.

Efter detta kände sig Tommy och Annika lite lugnare. De var till och med så modiga att de vågade gå fram till fönstret och titta ut över trädgården. Stora, mörka skyar drev förbi på himlen och gjorde sitt bästa för att skymma månen. Och träden susade.

Tommy och Annika vände sig om. Men då – o, så förfärligt – såg de en vit gestalt som kom emot dem.

”Ett spöke”, skrek Tommy vilt.

Annika var så rädd så hon kunde inte ens skrika. Gestalten kom allt närmare och Tommy och Annika kramade varandra och blundade. Men då hörde de spöket säga:

”Titta, vad jag hittade! Pappas nattskjorta låg i en gammal sjömanskista här borta. Om jag lägger opp den neromkring så kan jag faktiskt ha den.”

Pippi kom fram till dem med nattskjortan slafsande om benen.

”O, Pippi, jag kunde ha dött av förskräckelse”, sa Annika.

”Jamen, nattskjortor är inget farliga”, bedyrade Pippi. ”Dom bits inte annat än till självförsvar.”

Pippi bestämde sig nu för att genomsöka sjömanskistan ordentligt. Hon lyfte fram den till fönstret och slog upp locket, så att det sparsamma månljuset föll över innehålllet. Där låg en hel del gamla kläder som hon vräkte ut på vindsgolvet. Vidare låg där en kikare, ett par gamla böcker, tre pistoler, en värja och en påse med gullpengar.

”Tiddelipom och piddelidej”, sa Pippi belåtet.

”Så spännande”, sa Tommy.

Pippi samlade ihop alltsammans i nattskjortan, och så gick de ner i köket igen. Annika var mycket nöjd med att komma ifrån vinden.

”Låt aldrig barn handskas med skjutvapen”, sa Pippi och tog en pistol i vardera handen. ”I annat fall kan det lätt hända en olycka”, sa hon och tryckte av båda pistolerna på en gång. ”Det där smällde duktigt”, konstaterade hon och tittade upp i taket. Det syntes två hål där kulorna hade gått in.

”Vem vet”, sa hon förhoppningsfullt, ”kanske kulorna har gått tvärs igenom taket och träffat någon av gästarna i bena. Det ska lära dom att

tänka sig för lite, när dom härnäst ämnar sätta igång och skrämma små oskyldiga barn. För att även om dom inte finns, så behöver dom väl inte skrämma folk från vettet för det skulle jag tro. Vill ni ha var sin pistol förresten?” frågade hon.

Tommy blev hänförd, och Annika ville också gärna ha en pistol, bara den inte var laddad.

”Nu kan vi bilda ett rövarband om vi vill”, sa Pippi och satte kikaren för ögonen. ”Med den här kan jag nästan se lopporna i Sydamerika, tror jag”, fortsatte hon. ”Den blir också bra att ha om vi ska bilda rövarband.”

Just då bultade det på dörren. Det var Tommys och Annikas pappa som kom för att hämta hem sina barn. Det var läggdags för länge sen, påstod han. Tommy och Annika fick brått att tacka och säga adjö och samla ihop sina tillhörigheter, flöjten och broschen och pistolerna.

Pippi följde sina gäster ut på verandan och såg dem försvinna neråt trädgårdsgången. De vände sig om och vinkade åt Pippi. Ljuset inifrån föll över henne. Där stod hon med sina styva, röda flätor och i sin pappas nattskjorta som slafsade om fötterna på henne. I ena handen höll hon pistolen och i den andra värjan. Hon skyldrade med den.

När Tommy och Annika och deras pappa kom till grinden hörde de att hon ropade något efter dem. De stannade och lyssnade. Det susade i träden så att de knappt kunde höra henne. Men de hörde i alla fall.

”Jag ska bli sjörövare när jag blir stor”, skrek hon. ”Ska *ni* det?”

OceanofPDF.com

Efterord

När *Pippi Långstrump* nu ges ut igen är den delvis reviderad av Astrid Lindgren själv. I samma anda som hon gjorde en revidering 1993 har Rabén & Sjögren och rättighetsinnehavarna Astrid Lindgren Aktiefbolag, överallt där det förekommer, ersatt n-ordet med prefixet ”söderhavs”.

OceanofPDF.com